

rozsévač rozsievač

jún/červen
2018
ročník 87

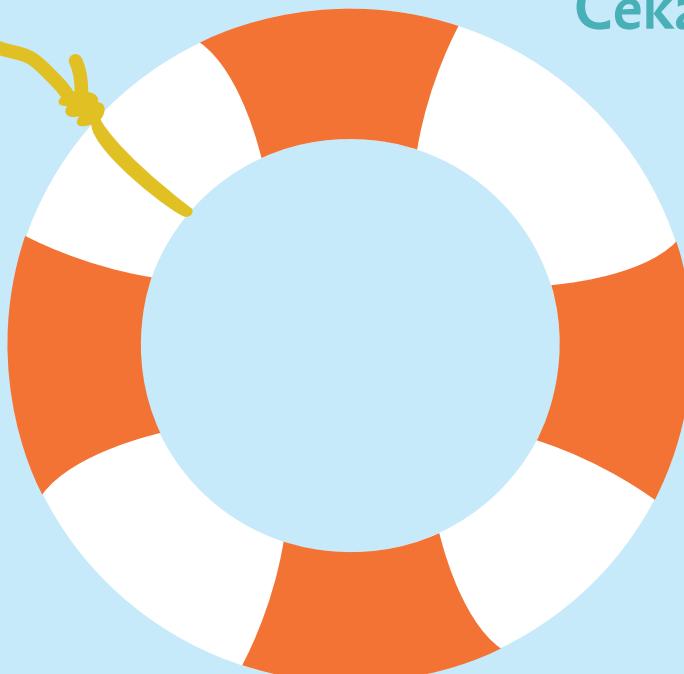
6

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Čekají, až se otevřou dveře

Lebo nám nedal Boh
ducha bojazlivosti

Martin Luther King

EVANGELIZACE, ZAMĚŘENÁ NA POTŘEBY
„Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření“ (Mk 16, 15).

Nasleduj!

V dňoch 16. – 18. marca 2018 sa konala v Banskej Bystrici konferencia mládeže BJB z Čiech, Moravy a Slovenska. Heslom konferencie bola výzva: Nasleduj! V niektorých zboroch je zvykom, že účastníci konferencie sa podelia o zážitky a skúsenosti v rámci bohoslužieb.

Niečo podobné ponúkame aj v našom Rozsivečovi, či už ako informáciu, čo sa tam dialo, alebo ako inšpiráciu pre účasť na budúcoročnom stretnutí mládeže. Pre tých, ktorí majú už mládežnícke roky za sebou, to môže byť modlitebný predmet za vieri ďalej generácie.

BRNO

Konference miluju. Už roky. Jsou nejen miestom, kde se človeku otvárají úplne nové duchovné obzory a dobrodružství, ale také pripomienutí tých neochvějných pravd, ktoré sú někdy tak neochvějné, že je zapomínám žiť, a ty si pripomínať, je v dnešnej dobe potreba ako súl. Nebo ještě viac. A je veľkým bonusom, že se to často děje nejen slovem z jeviště, ale i tim, jak to slovo, tedy Slovo, mení srdce bratrů a sester. (V.N.)

Konference jsem vždycky vnímal ako príležitosť dobit si „duchovní baterky“, ale jestli je něco, v čém jsem se díky vyučování tento rok utvrdil, tak je to lekce, že není možné, abyhom žili z roku na rok, z kresťanské akce na kresťanskou akci. Dokonceme ani z nedele na nedeli, než načerpáme ve sboru od kazatele či dalších sourozenců v Kristu. Jde o pripomienutí, že mě Pán Ježíš Kristus volá každé ráno, že mám jít a nasledovat Jej výšinami i dolinami života.

Přes všechny pády, mě velmi povzbudil. Namísto rychlých slabík k věrnosti, které potom po selhání mohou vést k tomu, co potkal apoštola Petra, když zapřel Krista, potřebujeme uznat svou závislost na Duchu svatém a Jeho vedení, abyhom obstáli ve vře. (T.I.)

Na konferenci „Nasleduj“ jsem se moc těšil, hlavně kvůli tomu, že s námi jeli někteří mládežníci, kteří ještě nikdy na konferenci nebyli. Sám musím říct, že mě konference nadchla jednak kvůli celkové atmosféře, která byla zaměřena na Boha (ať už v uctívání, rozhovorech, modlitbách, prostě všem), ale také kvůli společenství s ostatními mládežníci. Nejvíce ale oslovily hlavní programy, ve kterých šli řečníci opravdu na dřeň a ukázali nám, za kym máme jít, proč Jej máme nasledovat a co to stojí. Největší inspiraci pro mě bylo to, jak skupina bratří a sester ze Slovenska sdílela svoji vizi a touhu založit

Hlavná téma konferencie bola veľmi aktuálna, a preto si myslíme, že ľudia, ktorí si vypočuli jednotlivé referaty, si z nich mnoho zobrať a budú vedieť nasledovanie Krista aplikovať vo svojom živote.

Na konferencii sa mi páčila celá téma „Nasleduj“. Hlavná myšlienka pre mňa bola veľmi zaujímať. Bohu často predkladáme svoje sny

Obsah

Nasleduj.....	2
Služba založená na potrebách.....	3
Cílevodom evangelizeace.....	4
Nechceš?.....	5
Čekaj, až otevřou dveře.....	6
Campfest.....	7
Bůh tě zná.....	8
Otče, odpust' im.....	8
Když ten zlý útočí.....	9
Boží milost je úžasný dar.....	9
Velebit budu Hospodina v každém čase.....	10
Martin Luther King.....	10
Kazatel Billy Graham.....	11
Za Billy Grahamem.....	11
Ohľdnutí za životom známeho evangelisty Cožpak může žena zapomenout.....	12
Tři skutečnosti týkající se nebes.....	13
Rukavičky aneb nikdo není nenahraditelný! Skupina SEDEM.....	14
Lebo nám nedal Boh ducha bojazlivosti.....	15
Modlitby ve vídni.....	15
Navigácia.....	16
Spomienka.....	16
Sestra Libuše Zhorná odesla k Pánovi.....	17
Výzva a redakčné oznamy.....	17
Štrikujúci anděl.....	17
Nová kniha.....	18
Inzercia a ponuka.....	18
Za sestrou Evou Titěrovou.....	18
Eva Titěrová.....	19
Ludmila Hallerová: Naše jedinečnosť.....	20

rozsiveč • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Séfredaktorka: Mária Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersákova, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Bogero
Jazyková a redakčná úprava: J. Chová, M. Horáčková, I. Kultová, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: roszievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok

Odberatelia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,-Kč) +poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 25,- poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.

SR: IBAN: SK53 0900 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888. CR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Roszievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 SWIFT: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: Bjb. Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka čísla 6/2018: 12. 5. 2018

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN: 02316919 – MK SR 699/92

Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Lýdia Podobná

„Lebo som bol hladný a dali ste mi jest, bol som smädný a dali ste mi piť, prišiel som ako cudzinec a prichýlili ste ma, bol som nahý a priodeli ste ma, bol som chorý a navštívili ste ma, bol som vo väzení a prišli ste za mnou. Vtedy mu povedia spravodliví: Pane, kedy sme ťa videli hladného a nakŕmili ťa, alebo smädného a dali ťe ti piť? Kedy sme ťa videli ako cudzinca a prichýlili ťa, alebo nahého a priodeli ťa? Kedy sme ťa videli chorého alebo vo väzení a prišli sme za tebou? Kráľ im odpovie: Amen, hovorím vám: Čokolvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Matúš 25, 35–40).

Potreby človeka sú prejavom života. Každý, kto žije, má potreby.

Malé deti bez pomoci iného človeka nevedia svoje potreby naplniť, sú odkázané na iných. Zdalo by sa, že vekom človek akoby strácal potreby. Alebo ak aj nestráca, svoje potreby si vie zabezpečiť sám.

Nie je to však pravda. Je isté, že najest a oblieč sa človek naučí sám, na to pomoc iného nepotrebuje. No v živote človeka sa vyskytuje oveľa viac a oveľa dôležitejších potrieb.

Služba založená na potrebách

Okrem telesných – základných – potrieb človek totiž má duševné i duchovné potreby. Duševné potreby vieme zabezpečiť jeden druhému – potrebu lásky, potrebu

„Amen, hovorím vám: Čokolvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25, 40).

a túžby ako žiadosť na papieri a žiadame o Jeho súhlas, aby nám ten papier podpísal. Boh však chce, aby sme mu verili a aby sme mu dali prázdný papier len s naším podpisom. On už doplní to, čo je pre nás život najlepšie. Páčilo sa mi, že to bola česko-slovenská konferencia. Vždy je milé stretnúť nových mládežníkov od susedov. Rovnako mám rada športy a v neposlednom rade kvíz, ktorý všetkých zabavil a utužil naše česko-slovenské priateľstvá a vedomosti.

Pre mňa je konferencia vždy špeciálna v tom, že tam môžem zažiť jednotu ľudí, ktorí nasledujú Krista, a že spoznávam nových ľudí, aj keď komunikácia nie je moja obľúbená činnosť. Tento rok ma oslovila téma o nasledovaní, ktorá ma znova povzbudila k tomu, aby som kráčal pevne s Kristom. Výzva k nasledovaniu Boha, aj keď sa na to necítim a bojím sa, bola motivujúca. Aj vďaka tomu som sa vrátil z konferencie občerstvený a povzbudený.

KOŠICE

Minulý rok som bola prvýkrát na konferencii a musím povedať, že tento rok to bolo ešte lepšie. Veľa skvelých ľudí a úžasné témy. Bolo super vidieť, ako nás Boh zjednocuje a spája. G. Š. Na konferenciu som sa veľmi tešil, a to som netušil, že tam urobím najdôležitejšie rozhodnutie svojho života – odovzdal som svoj život Pánovi Ježišovi Kristovi. On sa stal mojím Spasiteľom. Bolo to aj vďaka super rečníkom, ktorých sa, aj napriek veľkej osobnej únavi, dalo stále počúvať. Myslím si, že takéto akcie môžu ponúknut veľmi veľa kresťanovi v každom štádiu jeho cesty viery. No, a aby som nezabudo! Nevieš, či náhodou nestretnes niekoho doteraz neznámeho a akú vzácnú úlohu môže zohrať v tvojom živote.

Takže ak si ešte neboli na mládežníckej konferencii, tak na budúci rok určite prídi! (M. Ž.)

Na konferencie chodíme už dlhé roky. Veľmi som vďačný, že každý rok mi pripravené témy a referáty majú čo dať, ma oslovia a posunú na ceste viery bližšie k Bohu. Osobne som bol najviac zasiahaný výzvou, ktorá odznela v slove brata Peťa Orvoša, že nemáme si rozvrhnúť svoj život a potom prosiť Boha, aby požehnal tieto naše plány, ale už pri príprave je potrebné očakávať na Boha a nechat Jeho plánovať a riadiť svoj život. Toto slovo ma upozornilo na moje „perfektne“ premyslené a naplánované kroky. Musel som padnúť pred Bohom a prosiť Ho o milosť a múdrost pre môj život, pretože nechcem ísť svojou cestou a vo svojej múdrosti, ale tou Jeho, vždy a v každej situácii. (F. Č.)

Cílevodomá evangelizace

Jak se pozná zdravá cirkev? Podle své velikosti? Společenského vlivu? Podle hudby a programu nebo sociálních projektů? Podle toho, že se tam manifestují různé duchovní dary?

Podle čeho se pozná zdravý člověk? Že se usmívá a chodí do práce? Pokud byste se zeptali odborníka, gastroenterologa Jana Martínka z pražského Institutu klinické a experimentální medicíny, jak se definuje zdraví, odpoví vám: „Komu v těle chybějí důležité stopové průkry, ohrozuje své zdraví, protože nejlepší je, když jsou všechny průkry a látky v těle v rovnováze.“

Všechny živé věci rostou, pokud jsou zdravé. Nemusí svým dětem říkat, aby rostly. Rostou automaticky. Co tedy způsobuje, že je cirkev zdravá? Odpověď je: rovnováha, stejně jako v lidském těle. Naše tělo má určitý počet různých systémů: oběhový systém, kosterní, dýchací, centrální nervový systém, trávicí systém, a další. Pokud jsou všechny tyto systémy v rovnováze, říkáme tomu „zdraví“. Když nejsou v rovnováze, nazýváme to neklid, tj. nemoc.

Stejně tak i tělo Kristovo je sestavené z různých systémů, v nichž každý naplňuje jiný základ: uctívání, společenství, evangelizace, učednictví a služba. Pokud jsou tyto systémy v rozvoji a cirkev je dělá, a jsou v rovnováze, potom cirkev přirozeně roste.

Rovnováha ve sboru je velmi důležitá

Protože jsme nedokonalé bytosti, rovnováha v cirkev nenastane sama od sebe. Ve skutečnosti musíme neustále napravovat nevyváženosť. Lidskou přirozeností je,

„...takže ak si ešte neboli na mládežníckej konferencii, tak na budúci rok určite prídi! (M. Ž.)

Na konferencie chodíme už dlhé roky. Veľmi som vďačný, že každý rok mi pripravené témy a referáty majú čo dať, ma oslovia a posunú na ceste viery bližšie k Bohu. Osobne som bol najviac zasiahaný výzvou, ktorá odznela v slove brata Peťa Orvoša, že nemáme si rozvrhnúť svoj život a potom prosiť Boha, aby požehnal tieto naše plány, ale už pri príprave je potrebné očakávať na Boha a nechat Jeho plánovať a riadiť svoj život. Toto slovo ma upozornilo na moje „perfektne“ premyslené a naplánované kroky. Musel som padnúť pred Bohom a prosiť Ho o milosť a múdrost pre môj život, pretože nechcem ísť svojou cestou a vo svojej múdrosti, ale tou Jeho, vždy a v každej situácii. (F. Č.)

JDĚTE!

První, co Pán řekl cirkevi, bylo slovo: „JDĚTE! Pán jím řekl: „Jděte do celého světa a každe evangelium všemu stvoření“ (Mk 16, 15).

A co dělala cirkev? Scházela se každý den, vytvořila komunitu lásky a jednoty, křesťané byli spolu a žili štěstně až do smrti? Kdepak, přišlo pronásledování a tepře potom se cirkev začala dávat do pohybu.

Příkaz Páně zní: „JDĚTE!“ Evangelista Luis Palau vystihl povahu cirkev zemitou metaforou. Prohlásil, že cirkev je

jako hnůj. Když ho navršíte na hromadu, zapáchá po celém okolí; když ho ale rozmetáte, obohatí svět. Odvážně, že? Ale on je

evangelista - člověk, který procestoval celý svět a ví, o čem mluví!

Kam nás Pán posílá? Do našeho světa. Každý z nás máme svůj svět - své přátele, kolegy v zaměstnání, lidi, s nimiž se stýkáme pravidelně, lidé z našeho okolí, máme své známé, okruh lidí, které můžeme ovlivnit.

To je nás svět! Svět, kam se nikdo jiný ani nedostane tak jako my. Do toho světa nás posílá Pán, který už zaslíbil, že bude s námi. Jít do světa znamená jít k lidem, kteří jsou

„A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mt 28, 20).

přitáhnu všecky k sobě“ (J 12, 32). Nedelej si starosti s tím, jak přivádět lidi ke Kristu. Prostě jim Ho představ a On si je přitáhne sám.

Křtěte

Všimněte si, že křest není na prvním místě, ale je až na třetím místě. Až po tom, co byl učedník získán a vysloveně patřil Bohu. Křest není magický čin, který tě přivede ze světa k Bohu. Nejprve jsi získaný, nejprve jsi znovuzrozený a potom je křest.

Křest je veřejné potvrzení, že chceš následovat svého Mistra až do konce života. Je to závazek pro tebe, že se té nové cesty nevzdáš, ale vytrváš, abys byl spasen.

Možná si někdy klademe otázku, proč Ježíš ustanovil křest. Proč se vůbec máme křtit? Jestliže spása je z milosti skrze víru, proč tedy ustanovovat nějaký obřad, jímž se má víra dát najavo? Čím je křest tak důležitý, že se stal součástí Kristova Velkého poslání? Jsem přesvědčen, že křest zastupuje jeden z velkých záměrů, který Bůh pro cirkev má, a sice SPOLEČENSTVÍ – ztotožnění se s tělem Kristovým.

Křest vyobrazuje, co se již stalo, když jsme se stali křesťany. Stalo se následující: Byli jsme napojeni na Krista. Jeho smrt se stala naší smrtí. Zemřeli jsme spolu s Ním. A ve stejném okamžiku se Ježíš život stal naším životem. Nyní žijeme životem Krista v nás. A to vše prožíváme a zakoušíme skrze víru.

Křest není pouze symbolem spásy, je to i symbol společenství. Křest symbolizuje jednak našový život v Kristu, znamená však i to, že člověk je začleněn do těla Kristova. Cirkev je zde proto, aby věřící mohli žít v obecenství.

Učte je

Cirkev je tu od toho, aby budovala či vzdělávala Boží lid. Tomuto procesu učení říkáme UČEDNICTVÍ. Křtem vstoupíme do Boží školy. Před křtem, v přípravě ke křtu, se učíme základy víry a potom se učíme na nich stavět. Učíme se zákoněřit Kristu a připodobňovat se Mu ve svém myšlení, cílení i jednání. Tento proces začíná znovuzrozením a pokračuje celý lidský život. Je toho spousta, co nás Bůh chce učit. Ale pokud učivo máme shrnout do dvou vět, učíme se: milovat Boha a svého blížního. Učíme se milovat Bibli, Boží lid a necháme se tak formovat do podoby našeho Mistra.

Jak jsme na tom se ziskem? Cirkev má získávat učedníky pro Krista. Jdeme v Ježíšově jménu, v Ježíšově autoritě, abychom získali lidi do Ježíšova království. Naše evangelizace je cílevodomá. To znamená, že jsme si vědomi toho cíle. Jsme si vědomi, že cílem je získávání lidí. Učedník je člověk, který následuje Mistra v Ježíšově řemeslu a učí se od Něj.

Jak jsme na tom se ziskem? Cirkev má získávat, má usilovat o duchovní zisk. Má rozsevat, aby mohla sklitit. Má svítit, aby světlo ukázalo směr. Má kázat, aby někdo uvěřil. Je to duchovní boj, který trvá. Získat jednoho člověka, který se skutečně chce stát učedníkem Ježíše Krista, je velký boj. Kristovým posledním činem bylo získání duše člověka. Jeho posledním příkazem pro nás bylo, abychom získávali duše.

A Ježíš poslední modlitba na kříži byla modlitba za odpusťení duši. Nemusí být teologicky výřečný. Stačí být zamilovaný do Ježíše. Když jsi zamilovaný, odráží se to na tvé tváři i na tom, co a jak říkáš.

Ježíš řekl: „A já, až budu vyvýšen ze země,

ani o otravování lidí, ani o náboru členů do místního sboru. Cílevodomá evangelizace je o duchovním vlivu, který máme díky tomu, že patříme Bohu, a tak o cestě životem. Jak jdeme, získáme lidi pro Ježíšovo království ze spáru dábla a na základě vyznání víry v Krista je pokrtíme a učíme, aby rostli a sílili ve vídě.

- Leží nám na srdci duchovní stav těch, kdo ještě nepoznali Krista?
- Jsem ochotný sdílet s nimi dobrou zprávu?

- Rostou lidé v našem sboru ve schopnosti budovat přátelství s nevěřícími lidmi, dokážou rozpoznat Bohem připravené situace a využít je ke sdílení své víry?

Kristus nám nechal velké přikázání o lásce k Bohu a k blížním a velké poslání.

„VYDÁNÍ SE VELKÉMU PŘÍKÁZÁNÍ A VELKÉMU POSLÁNÍ, TĚ UDĚLA VELKÝ KŘESTANEM“ (R. Warren)

Nechceš?

Ole Hallesby bol nórsky spisovateľ a profesor teologie. Vo svojej knihe *Ako som sa stal křesťanom* píše o svojom obrátení a znovuzrodení. Počas štúdia na teologii ho raz jeden starý pán profesor pozval, aby prišiel k nemu na kus reči. Autor píše: „Tento starý pán ma veľmi dobre poznal a vedel aj o mojich teologickej názoroch. Predpokladal, že sotva dám na jeho rady. Pozvanie nemalo študijné dôvody. Hovorili sme sice o mojom štúdiu, ale tému sme zvládli za triadsat minút. Potom sa na mňa zahľadil svojimi láskavými a pokojnými očami a po chvíli mlčania sa opýtal: Hallesby, nechcete sa stať konečne Božím dietatom? Na tento okamih do smrti nezabudnem. Ako blesk ma prenikla myšlienka: Áno, má pravdu, nie som spasený! Zasiahlo ma to tak hlubo, že v priebehu pol roka som pred svojím ukrižovaným Vykupiteľom padol na kolena.“ Rozprávanie končí Hallesby tým, že sa obracia ku všetkým, ktorí majú podobne ako kedysi on hromadu námetok proti obráteniu: „Dnes by som chcel otázku môjho profesora zopakovať a opýtať sa každého z vás: Nechceš sa konečne stať Božím dietatom? Na tento okamih do smrti nezabudnem. Ako blesk ma prenikla myšlienka: Áno, má pravdu, nie som spasený! Zasiahlo ma to tak hlubo, že v priebehu pol roka som pred svojím ukrižovaným Vykupiteľom padol na kolena.“ Rozprávanie končí Hallesby tým, že sa obracia ku všetkým, ktorí majú podobne ako kedysi on hromadu námetok proti obráteniu: „Dnes by som chcel otázku môjho profesora zopakovať a opýtať sa každého z vás: Nechceš sa konečne stať Božím dietatom? Na tento okamih do smrti nezabudnem. Ako blesk ma prenikla myšlienka: Áno, má pravdu, nie som spasený! Zasiahlo ma to tak hlubo, že v priebehu pol roka som pred svojím ukrižovaným Vykupiteľom padol na kolena.“

Prepravila E.P.

Čekají, až se otevřou dveře

Téma čísla, které držíte v ruce, je „Evangelizace, zaměřená na potřeby“.

Když jsem přemýšlela, koho požádat o rozhovor, uvedomila jsem si, že v našem městě působí již více než 12 let spolek LAVINA. Požádala jsem tedy br. Josefa Mertu, který je předsedou LAVINY, o krátký rozhovor.

Chodíš občas jako host do našeho sboru BJB Blansko mnoho let, známe tě jako empatického člověka, který se snaží pomáhat druhým. Založil jsi spolek LAVINA (lásku, víra, naděje). Jaký je účel a cíl vašeho spolku?

Vznikli jsme jako nezisková organizace, sdružení lidí, kteří přijímají Bibli jako Bohem inspirované slovo. Pak i své životy podřízení této autoritě. Klademe důraz na lásku a úctu ke všem lidem. Chceme být prospěšní tém, kteří jsou ohroženi sociálním vyloučením. Přinášíme jim zprávu o naději v osobě vzkříšeného Ježíše Krista, který žije a s láskou se zajímá o každého člověka.

Více než dva roky realizujete projekt Potravinová pomoc potřebným. Mohl bys nám k tomu něco říci?

Projekt LAVINY „Potravinová pomoc potřebným“ je realizován za účelem praktické pomoci druhým. Současně tím vzniká most pro předání plného evangelia osobám ohroženým sociálním vyloučením. To je naše cílová skupina a dále prostor pro pastoraci těchto osob, tj. řešení konkrétních problémů ve světle a sile evangelia.

Jak ses k této službě dostal, co tě k tomu vedlo?

Vynořila se mi vzpomínka z mého raného dětství. Můj táta pravidelně, když maminka upekla koláče nebo uvařila něco dobrého, tajně odebral pár kousků na talířek a nosil ty dobroty na konec naší ulice, kde bydlel takový všemi opovrhovaný chudý človíček.. Maminka, pokud to zjistila, mu vždycky za to vyhubovala, vždyť to pekla pro nás, a ne pro cizí! To byla tenkrát snad tátova jediná

Viděla jsem, že ačkoliv klienti přišli primárně pro jídlo, přesto od tebe přijali Bibli nebo letáčky, dokonce si o Bible sami říkali.

Přejí si, aby příchozí primárně pocítili Boží nepodmíněnou lásku skrze tuto službu. Těší mě, že vidím na těch lidech radost z toho, že někdo má o ně zájem, že jim pomáhá, že si jich váží a projevuje jim úctu, zájem o ně, promluví s nimi o tom, co je trápí, není to jen o osobním vydávání potravin, ale příležitost – osobní kontakt s člověkem. Začít pomalinku nenášlnou formou navazovat vztah, který může někdy v budoucnosti vyrůst až ke sdílení evangelia. A to je hlavní smysl této služby, to, proč to dělám.

Kolika asi lidem jsi už takto posloužil?

Dva roky jsem potraviny rozvázel tém potřebným, měl jsem cca 25 klientů.

Letos vydávám každou středu potraviny na kontaktním místě. Vždy přichází cca 30–40 osob.

Viděla jsem vedle pultu vedle pohovku, kde sedí spolupracovník a rozmlouvá s někým.

odměna. Tento vzorec chování jsem si nesl do života. Vnímavost na potřeby druhých a bezpodmínečná láska. Když jsem v do-spělosti uvěřil, přijal jsem Pána Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele a začal jsem také chápávat „další“ poselství Ježísova života tady na zemi. ON zde žil jako „člověk pro druhé“ (D. Bonhoeffer).

Abych viděla, jak to chodí v praxi, rozholila jsem se navštívit kontaktní místo spolku LAVINA. Ve středu, kolem půl čtvrté odpoledne jsem se vydala do města a koukám, přede dveřmi stojí celá řada lidí, maminky s kočárky, starší, mladí a čekají, až se otevřou dveře místnosti, kde jsou vydávány potraviny. Jsou tito lidé opravdu ti potřební? Jak to víš?

Především jsou to bližní, to není charakteristika druhých lidí, ale mě samotného a mého jednání. Být bližním znamená vidět bídnu druhého, neodvrátit pohled, mít s ním soucit a prokázat milosrdenství. Naše město je relativně malé. Většinu příchozích osobně znám, naše služba je však plně anonymní ve smyslu příjemců i dárců této pomoci.

Návazně na potravinovou pomoc sdílíme s klienty jejich životní příběhy, bolesti a trápení, modlíme se s nimi podle situace a jejich potřeb.

Kde získáváte potraviny, které rozdáváš? Od roku 2015 získáváme přebytky potravin od potravinových řetězců, přispěvky shromážděné při veřejných sbírkách potravin. Jsme spárováni jako spolek se čtyřmi obchody na základě zplnomocnění Potravinové banky Brno, jejíž jsme historicky prvním partnerem od jejího vzniku.

Snažíme se k dání povzbudit i veřejnost.

Máme instalovány dva sběrné bareny na konzervy: jeden trvale v TESCO Boskovice a druhý na veřejném prostranství před kontaktním místem LAVINA, a to vždy ve středu odpoledne.

Získáváte potraviny i jinde? Od roku 2017 odebíráme přebytky teplých jídel z jídelny U Horáčků (cca 3–4 porce denně). Vždy jedenkrát ročně spolupřádáme Národní potravinovou sbírku. Jsme odpovědní za realizaci této sbírky v TESCO Boskovice.

Jak jste získali místo, kde potraviny rozdáváte?

Od února 2018 jsme si díky jednomu sponzoru mohli pronajmout a dál vybudovat kontaktní místo ve středu města Blansko Smetanova 3 (pod nejvyšší blanenskou budovou).

Výdejná doba je vždy středa 16–17 hodin. Doba ve středu odpoledne je také určena pro případné dárcy suchých potravin, popř. konzerv do sběrného boxu, který je vždy vystaven ve spodní části náměstí.

Viděla jsem, že během jedné hodiny ve středu obsloužíte asi 40 lidí a rozdáte prakticky všechno, co máte na skladě.

Ano, mým úkolem je s Boží pomocí vždy zase sklad naplnit.

Jak získáváte potřebné finance?

Veškerá činnost LAVINA, z.s. je financována již 12 let díky Bohu výhradně z malých příspěvků spoluverčících, nejméně využíváme finanční prostředky od MěÚ, nevyužíváme granty ap. Tím jsme vykazateli jen Bohu a Jeho Církvi.

Co tě na této službě nejvíce těší?

Jak jsem již uvedl, těší mě, že vidím na těch lidech radost z toho, že někdo má o ně zájem. A také rozumnost Božích příkazů. Nikdy po mně nechce hloupst.

Co tě nejvíce zklamalo za tu dobou, co tuto službu děláš?

Zklamání je silné slovo, snad jen lítost, když některé potravinové řetězce raději potraviny

vyhazovaly, ale to se změnilo. Takže spíš radost, že se otvírají nové možnosti spolupráce.

Někdy Bůh používá rozčarování, dopouští malé zklamání ve službě, aby nás samotné změnil – abychom nelpeli na službě, ale především na Něm.

Jakou pomoc bys očekával od křesťanů ve městě?

Není to o očekávání. Boží vinice je obrovská a každého věřícího Duch svatý vede individuálně k tomu, co mu konkrétně On sám položí na srdce, co se týká konkrétně tohoto typu služby.

Možnosti je mnoho, od podpory modlitební přes materiální až k osobnímu zapojení při rozhovorech s lidmi, když čekají vystupu, než přijdou na rádu.

Pokud by někdo měl zájem o tuto službu, může mne kontaktovat a pobavíme se o tom, co by mu bylo blízké.

Naši činnost můžete sledovat a veškeré kontakty najdete na www.lavinablansko.cz.

Rozhovor s bratrem Josefem Mertou vedla Marie Horáčková

Bůh tě zná. Vadí ti to, nebo tě to těší?

„Vím, co dělám. Všechno jsem to naplánoval – že tě neopustím, nýbrž budu o tebe pečovat, že ti dám vytouženou budoucnost“ (Jeremjáš 29, 11 – podle překladu The Message).

Přijmout pravdu, že Bůh ví ve tvém životě o všem, může být velice zneprávněné, nebo velice uklidňující. Podle toho, jaký máš k Němu vztah a zda se Ho snažíš osálit, nebo ne.

Jedná někdy tak, jakoby Bůh nic nevěděl o žádné z následujících pěti oblastí tvého života?

- Zná tvé chyby a selhání, ale přesto tě bezpodmínečně miluje

- Zná tvé pocity a frustrace, a tvé bolesti jsou pro Něj zřejmější, než mohou být pro kohokoli jiného

- Zná tvou budoucnost a může ti tedy říci to, co potřebuješ vědět

- Zná tvé obavy a chce, abys to, co tě zneprávněuje, přenechal Jemu

- Zná tvou věrnost, protože zná každý tvůj dobrý čin

Otče, odpust' im...

,A ľudia stáli a dívali sa a posmievali sa mu...' Lk 23, 35

Možno by som to nemal na seba prezradíť, bolo to dávno. So skupinou tínedžerov sme sa nakláňali ponad zábradlie mosta a vzrušene ukazovali prstom do rieky. Okrem vody nič zaujímavého v nej nebolo. Ľudia sa pristavovali, pozerali sa ponad naše hlavy do vody. Ked nič zaujímavé v rieke nenašli, sklamane odchádzali. Hanbím sa za to, robili sme si z ľudí žarty. Zneužívali sme ich prirodzenú ľudskú zvedavosť. Človek je už taký, rád sa prízerá, hlavne cudzemu neštastiu a dramatickej udalosti. V starovekom Ríme to dobre vedeli, preto stavali pre masy ľudí monumentalné koloseá, v ktorých sa odohrávali krvavé hry a zabývanie v prímom prenose. Smrť na javisku bola pre nich kultúrnym zážitkom. Ľudia sa vzrušene pozerali, ako kresťanov predhadzovali divým zvieratám. Zamýšľam sa nad kradostou staroveku. Pýtam sa, čo sa v človeku odohrávalo, aká zvlčlosť, aké zvrátené pudy. Čo ešte pverznejšie sa zmesilo do duše človeka, čo ešte hrozievje sa odohrávalo v myslach ľudí? Poviete si, boli to pohania. A čo Izrael? Bohom vyvolený národ? Ešte včera oslavovali Ježiša ako svojho kráľa a volali: „Hosana!“, no vzápäť žiadostivo volali po krvi: „Ukrižuj!“ Čo poplietlo bohabojných Židov, možno aj tých, čo boli priamymi Kristovými svedkami jeho zázrakov? Pravdepodobne sa dali zmanipulovať najvyšším kňazom Kaifášom. Ešte včera oslavovali Ježiša ako Mesiáša, a teraz pluli na jeho doráhané telo. Volali: „Iných zachránil, nech zachráni sám seba.“ Znova a znova čítam tie kruté slová, ten starodávny Ježišov príbeh. Búri sa mi pri ľom srdce. V ušiach mi nekompromisne zvonila otázky: Zmenilo by sa niečo v súčasnej civilizovanej spoločnosti? Aké pokriky, aké vulgarizmy zaznievajú na uliciach a námostiach? Sme k svojim predstaviteľom civilizovanejší? Uznávame okrem svojich názorov aj iné, odlišné videnie sveta? A to nie len v politike, ale aj v dôrazoch a výkladoch Božieho slova? Či nie je v Ježišovom učení viacej lásky a odpúšťania ako striktnej zákonnéosti? Kladiem si tieto pálčivé otázky a skúšam sám seba. So zahanbením priznávam, že nespĺňam Ježišovu požiadavku: „Milujte sa navzájom.“ Zahanbuju ma Ježišove slová, Ježišova prosba na kríži: „Otče, odpust im, lebo nevedia čo robia“ (Lk 23, 34).

**odpustenie je ako holubica
odpustenie je ako jarný vánok
kde bol tak vysoko
takmer na nedosah
takmer v nekonečne
prieščeniku času**

Stojíme na kresťanskej strane chodníka s posolstvom Biblie v rukách. Prosíme: Odpust tvrdosť politikov, ktorí sa hnevajú, keď im ľudia hovoria pravdu. Odpust aj tým ľahostajným, ktorí sa len zvedavo prizerajú, aj tým, čo freneticky kričia: „Ukrižuj, ukrižuj!“ Odpust aj tým, ktorí s bolestou v srdci žiadajú: „Odstúpiť, odstúpiť!“ Spravodlivo sú nahnevaní, lebo sa im stalo bezprávie, sú oprávnenie nedôverčiví, neveria, že sa vyšetrí násilná smrť investigatívneho novinára a jeho snúbenky. Odpust aj nám, lebo ani my nie sme bez viny, lebo i nám niekedy viac záleží na materiálnych statkoch ako na láske k blízkym. Ó, Bože, často nevieme odpustiť ani svojim najbližším. Ako chceme odpúšťať svojim inovercom, ako môžeme vyčítať svetu rozvody, keď i niektoré naše kresťanské vzťahy sa rozpadávajú? Prečo? Preto! Sme opantáni samo spravodlivosťou, zakrivení v sebe, nevieme uskutočňovať to, čo vyžadujeme od iných. „Páne, buď milostivý nám hriešnym a zbab nás zlého, lebo v Tebe je moc i sláva na veky vekov, amen.“

Juraj Hovorka

Když ten zlý útočí

Jako Ježišovi následovníci prochážime všichni obdobími útoků, které nás mohou vyvést z míry, pokud nevíme, jak zareagovat. Jenkož satan nenávidí Boha, nenávidí i tebe a mne. Jeho nenávist se projevuje ve formě pokušení, lží, strachu, nemoci, rozdelení apod. Bůh ze svého pohledu tyto útoky dovoluje, aby nás zkoušel, posiloval – a pak nás vede k vítězství, aby v nás a skrize nás bylo stále patrnější Boží království. Stále více se blíží Ježišův návrat a duchovní boj bude silit jako nikdy předtím (Zj 12, 7–17); to znamená, že musíme být bdělí a neustále připraveni. Dobrou zprávou je, že nás spolu s Ježišem čeká konečné vítězství! Pokud se ale předtím ocitneme pod těžkou palbou nepřetele, je tu šest věcí, které nám pomohou projít „údolím stínu smrti“ k vítězství.

1. Chod'cestou pokání

Pokud se s nepřitelem dohodneme, dáme mu moc nadělat nám v životě paseku. Kajeme-li se z hřachu a smilovu s nepřitelem zrušíme, uzavřeme démonický útokům přístupové body. Tím to ale nekončí: pokání vede k odpuštění, a když odpustíme těm, kteří nám ublížili, zabráníme satanovi v pronikání do našeho života ještě důkladněji.

2. Zůstávej v společenství

V 10. kapitole Janova evangelia přichází satan jako vlk, rozhání ovce a vhání je do izolace. Bezpečí je ve stálé poddanosti a sepěti s duchovní rodinou, do níž nás Bůh postavil (Žd 10, 25). Nedávno jsem zažil prudký duchovní útok proti své mysli a požádal jsem dva své vedoucí, aby se za mne modlili. Díky jejich modlitbě u mne došlo k průlomu, ke kterému bych se sám nikdy nedopracoval.

3. Zůstávej v Božím slově

Podle Ef 6, 17 je Boží slovo mečem, útočnou zbraní. Římský meč, o kterém Pavel mluví, byla krátká dýka, která byla účinná nejen proti fyzickému nepříteli, nýbrž používala se i k odstranění šípu z těla zraněných vojáků. Jinými slovy, Božího slova užíváme jak k boji, tak i ke službě sobě a jiným. Rozjímáním nad Božím slovem se očistujeme (Ef 5, 26). Slovo osvětuje naši stezku (Ž 119, 105) a dává nám chodit v čistotě (Ž 119, 9).

4. Mluv ve vídě

Často nestačí jen v nitru rozjímat o Božím slově, nýbrž potřebujeme Jeho pravdu ve vídě vyslovit do své situace. Slovo změní atmosféru kolem nás. Vyslovováním pravdy porážíme nepřítelový lži. Ve vídě vyhlašujeme, co o nás říká Bůh, co pro nás v minulosti udělal a co se ještě chystá udělat.

5. Neustále uctívej Boha

Nenechej se nepřitelem zneponokovat a nedělej ho větším, než ve skutečnosti je. Středem té pozornosti ať je Bůh a Jeho velikost. Během útoku se nebudeš zrovna cítit na chválení; udělej ale pravý opak toho, nač se cítíš! Přijď k Pánu s děkováním a vstup do Jeho přítomnosti s chválou (Ž 100). Prostřednictvím uctívání si proraž cestu k pravdě. Hodně se modli v Duchu. Pomocí smíchu vstup do radosti v Bohu.

6. Stůj si na svém

Jedním z nejdůležitějších míst v Písmu o tom, jak odolávat duchovnímu útoku, je Efeszskej 6, 10-18. Povzbuzuje nás, abychom si oblékli duchovní výzbroj a mohli tak obstat proti ďáblovým útokům. Stát znamená, že jsme rozhodnuti neustoupit ani o píď. Obráťme-li se a utečeme z bitvy, pak ji nejen prohrájeme a ztratíme půdu pod nohami, ale ještě vystavíme záda dalším ohnivým střelám. Mezi útoky budou období klidu a útoky budou přecházet v různých podobách, avšak budeme-li pevně stát, pak v síle Pánovy moci zvítězíme.

Cody Archer

Boží milost je úžasný dar

Svědectví o Jeho veliké a neúnavné lásce k nám, lidem. Vloni, na koncertu kytaristy Rodriga Rodrigueza, který se konal v naší modlitebně, uvěřila kamarádka, dnes již sestra v Kristu. Přijala Ježiše Krista jako svého Spasitele a Pána. Trvalo jí několik dlouhých let, během kterých urputně odmítala přijmout jakoukoliv zprávu, že Pán Ježiš Kristus zemřel i za ni, ale vstal z hrobu, žije, miluje i ji a touží po její záchrane. Velice tvrdě zavrhovala všechna svědectví, pozvání do sboru, čtení z Bible, prostě všechno.

Ale Boží plány s námi jsou daleko větší, než si sami

dovedeme představit. Onemocněla těžkou a nevyléčitelnou nemocí. Jak sama říkala, hledala záchrannu a útěchu. A tehdy přijala pozvání na onen koncert, aniž tušila, že tam se odehráje její největší životní rozhodnutí, tam se dotkne jejího srdce Boží láska, pocítí Jeho přítomnost a zatouží po Něm celým svým utrápeným a bolavým srdcem. Její nemoc pokračuje velice rychle. Nikdo neví, kolik dní ji ještě Bůh dopřeje. Ale ona prožívá obrovský, nadzemský klid, radost a její největší přání bylo nechat se pokřtít. Protože však už nějaký čas bydlí v hospici a nebylo možné ji převézt ke křtu, ani ponorit, přijel bratr kazatel Pavel Coufal za ní. Celá její rodina a kamarádky mohly být svědky jejího, jak sama říká, velikého štěstí a zázraku. A protože její láska k Otci je tak veliká a živá, předává své svědectví všem, se kterými se v novém, dočasném domově setkává. A tak i my, její noví sourozenci, ji přejeme plně prožít Boží lásku, pokoje, radosti a přítomnosti. Také ještě mnoho možností svědčit o velikém zázraku a obrácení, které směla prožít, a věříme, že tak, jak je zaslíbeno v Božím slově, jednou se všichni setkáme a budeme společně chválit našeho Boha.

„Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují“ (Lk 15, 7).

Baptisté Brno

z jejich klidu a očekávání, kdy že to už přijdou na řadu.

S našimi děvčátky je hned vše veseléjší.

Všichni se na nás dívají a pozornost i v tomto horku je jenom na nás. Holčičky si našly jednu volnou židli, ale najednou je něco zaujalo. Na stolečku leželo velké množství letáků z Brněnské tiskové misie (BTM). Znaly je z našeho sboru, kde jsou stále vystaveny. A už to bylo: „Mami, dívej! Jsou tady letáčky! A jak jsou rozláčené!“ Opravdu byly po celém stolku smíchané, a tak naše starší Kristýnka se hned pustila do rovnání. Anetka jí pomáhala. Všechny podle obrázku dávaly na sebe a krásně do hromádeku je srovnávaly. Lidé je pozorovali a myslí, že měli i zábavu. Ale tím to neskončilo. Kristýnka se zeptala: „Mami, a co tady je napsáno?“ A už to bylo. Situace pro mne byla připravená.

A tak jsem jim hned četla náhlas návody letáků, pro koho je to napsáno, jaký člověk by si to měl přečíst a jaký problém by si tím vyřešil. Je to cílená pomoc lidem, však letáčky BTM znáte. Moje svědectví poslouchali všichni a stále pozorovali naše holčičky. Když bylo vše porovnané, donesla mi Kristýnka jeden letáček pro děti. Sedly si mi obě na klín a pokračovaly jsme dále: „Maminka, přečti nám to!“ S úplným klidem jsem jim záhlas čít o kytičce, která nemohla růst, protože tam v hlině byl červík, který jí škodil a ubližoval. Usýchala a nemohla hezky růst, protože ji okusoval kořínky. Na první pohled nikdo nic neviděl, ale v hlině pěkně rádil. Dále čtení pokračovalo v aplikaci našich životů a zlého hřachu, který nás tak ničí. Hřich, to byl ten červík. Proto se lidem špatně žije a nemají radost. Jsou smutní a nezají Pána Boha, který jim chce tak moc pomáhat. Je potřeba zničit červíka, hřich v lidech, aby mohli být štastní.

Nahlas jsme si povídaly o tom, že hřich může zničit jedině Pán Ježiš. Holčičky to všechno znaly z naší „Nedělní školy“. Čas nám rychle uplynul, potvrzení pro taťku jsme dostali, a tak jsme se rozloučili. Venku mi manžel říká: „To bylo úžasné, já jsem kazatel, ale takto bych to nedokázal.“ „Já také ne, ale věděla jsem, že je to jedinečná příležitost. Přeplněná čekárna slyšela Boží slovo. Bylo tam takové ticho!“ Měla jsem velkou radost. Cítila jsem Boží vedení, jedinečnou příležitost, že nemohu mlčet!

A i když nevím, komu jsem tím posloužila, věřím, že Pán tam měl někoho připraveného. Když se děti ptají nahlas, vysvětlujme, at to o našem Pánu slyší i ti ostatní. „Okuste a uzříte, že Hospodin je dobrý. Blaže muži, který se utíká k němu“ (Ž 34, 9).

Dana Jersáková

Velebit budu Hospodina v každém čase

**Velebit budu Hospodina v každém čase
Z úst mi bude znít vzdály Jeho chvála.
O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se.
Se mnou Hospodina oslavujíte, Jeho jméno spolu vyvýšujete.**

Zalm 34 mne vede k vděčnosti a oslavě. Z textu cítíme jistotu přátelského vztahu s Hospodinem a potřebu rozdělit se s ostatními. Mám mluvit, ale o čem? A jak to mám dělat? Mnohokrát jsem se setkala s nepřijetím a odmítnutím. O Bohu lidé nechtejí slyšet. Přesto má znít z mých úst Jeho chvála. Mám o Něm mluvit s chloubou a vděčností. Je toho mnoho, co udělal v mé životě. Když se zamyslím, musím byt vděčná, jinak to prostě nejde. Sčítat dary každý den, rozdávat se a oslavovat svého Pána. Tuto naši oslavu uslyší pokorní. Jak tomu rozumět?

Martin Luther King

Večer dne 4. dubna 1968 stál Martin Luther King na balkoně motelu „Lorraine“ ve městě Memphis, největším městě amerického státu Tennessee. Přijel sem den před tím, již podruhé, aby navštívil shromázdění „Church of God in Christ — Církve Boha v Kristu“, které se mělo konat v Mason Temple. Už jeho přílet do Memphisu provázely potíže – z důvodu bombového poplachu byl jeho let opožděn. Když M. L. King pronášel v Mason Temple svůj poslední projev v životě (známý pod názvem „I've Been to the Mountaintop“), zmínil se na jeho konci o této události:

„A tak jsem se dostal do Memphisu. A některé začali mluvit o nebezpečích, která venku čihají... Mě na tom ale teď vůbec nezáleží, protože jsem vystoupil na vrchol hory! Tak jako každý - bych chtěl žít dlouhý život - dlouhou věkost má své místo. Ale o tu se já teď nestarám. Chci jen následovat Boží vůli. A On mi dovolil vystoupit na vrchol hory. A já se tam rozhlédl. A uviděl jsem Zemi zaslíbenou. Možná, že se tam nedostanu s vámi. Ale chci, abyste vy ušichni tady dnes věděli, že my, jakožto lid, se do Země zaslíbené dostaneme! A tak jsem dnes večer šťastný. Nebojím se ničeho. Nebojím se nikoho. Mé oči užely slávu přicházejícího Pána.“

A opravdu, ten večer, 4. dubna 1968, přesně v 18:01 hod. zazněl výstrel, který Kinga smrtelně zranil. I přes veškerou pomoc byl tento muž v 19:05 hod. prohlášen za mrtvého – ano, lékaři ho prohlásili za mrtvého, ale my víme, že v tu chvíli Martin Luther King „uzřel slávu přicházejícího Pána“ a přešel z časnosti do věčné „Země zaslíbené“.

Kdo byl Martin Luther King?

Svět si ho připomíná jako vůdce afroamerického hnutí za občanská práva, jako jednoho z nejrespektovanějších amerických občanských aktivistů, jako spoluzařadatele a prvního prezidenta „Southern Christian Leadership Conference“, americké organizace na obranu lidských práv. Připomíná si jeho vliv a významnou roli při vzniku „Civil Rights Act – Zákona o občanských právech z r. 1964 a „Voting Rights Act – Zákona o hlasovacích právech z r. 1965. A připomíná si ho ovšem také jako nejmladšího držitele Nobelovy ceny míru (za rok 1964), která mu byla udělena za boj za odstraňování rasové segregace a rasového znevýhodnění Afroameričanů. Sám Martin Luther King napsal v jednom ze svých článků pro časopis Ebony následující slova:

„Pro některé lidi znamenám něco jiného než pro jiné, ale v tichém zákoutí svého srdce jsem v podstatě kněz, baptický kazatel. To je podstatou mého bytí i mého dědictví, jelikož jsem také syn baptického kazatele, unuk baptického kazatele i pravnuk baptického kazatele.“

Ve většině životopisů se tato skutečnost neuvadí. Ovšem Ian Randall z Mezinárodního baptického teologického semináře říká, že Kingovi nemůžeme porozumět...“ pokud si neuvědomíme jeho zakotvení ve specific-

kém afroamerickém baptickém prostředí a pokud si nepřiznáme, že jeho baptické přesvědčení mělo zásadní význam pro jeho život a práci, včetně úsilí o dosažení spravedlnosti.“

Jaké je to baptické přesvědčení?

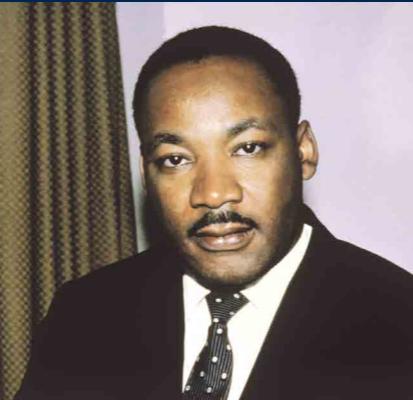
A nyní vyvstává otázka „jaké je to baptické přesvědčení?“ Určitě se nejedná o křesťanskou „baptickou“ výchovu, i když baptické kořeny jeho rodiny sahají až k jeho dědečkovu, slavnému Willisu Williamsonovi, kazateli Shilohského baptického sboru v Georgii, a k jeho otcu Martinu Lutheru Kingovi st., zakladateli baptické obce Ebenezer v Atlantě. Jedná se především o jeho hlubokou víru, ve které byl naprostě zakotven. V jeho (posmrtně vydané) eseji „Odkaz naděje“ vyznává King: „*V době, kdy převažuje pesimistická nálada, bývají lidé překvapeni zjištěním, že jsem optimista. Věděl, kolikrát jsem byl ve vězení, kolik mých dní a nocí naphnilo zoufalství a smutek, jak nenávistní a nebezpeční jsou moji protivníci. Čekají, že ze mě tyto zkušenosti učiní zatvrzlého, zachmurěného a zoufalého člověka. Zapomínají ale na pocit hluboké unitní jistoty, který přináší viziua, aby se člověk dal do boje a překonával překážky. Nedokází vůbec pochopit sílu, která přichází z výry v Bohu. Že zakolisá, se stát může, v hloubi duše však vím, že Bůh nás miluje...*“

Kingův růst

Protože King díky své rodině znal velice dobře život v černošských církvích, nechtěl pokračovat v rodinné tradici a stát se kazatelem. Již v patnácti letech však – poté, co pro výborný prospeč přeskoočil 9. – 12. stupeň základní školy - nastoupil na Morehouse College v Atlantě (jedinou kolej založenou po občanské válce právě pro Afroameričany jako školu pro přípravu kazatelů). Během příštích čtyř let studia se jeho postoj začal měnit, a to především díky kázáním prezidenta koleje Benjamina Mayse. Pod vlivem jeho výkladu evangelia se King ke konci studia rozhodl, že bude sloužit „Bohu a humanitě“, že půjde ve šlepějších svých předků a stane se kazatelem. Jeho rozhodnutí později podpořily i zkušenosti, které získal bud při studiu na Crozierově teologickém semináři v Chesteru v Pensylvánii, nebo při naslouchání kázáním Williama Holmese Borderse ze sboru Wheat Street v Atlantě a Gardnera C. Taylora ze sboru Concord v Brooklynu, největšího baptického sboru ve Spojených státech. Všechny tyto zkušenosti se staly základem jeho zájmu o sociální problematiku. Pochopitelně navazovaly i na jeho dřívější zkušenosti z afroamerického prostředí, ve kterém vyrostal.

Ukázal svobodu těm, kdo jsou drceni

Po složení zkoušek z kázání právě ve sboru Ebenezer byl King v roce 1948 ordinován kazatelem „Národní baptické kongregace“. O tři roky později započal doktorské studium na teologické fakultě univerzity v Bos-

tonu. Při těchto studiích vznikla Kingova myšlenka o „vytvoření láskyplného společenství“, které King viděl právě v afroamerických baptických sborech, ale také skrze tyto sbory. Dalším mezníkem v jeho životě byl rok 1954, kdy byl pozván ke kazatelské službě do baptického sboru na Dexter Avenue v Montgomery v Alabamě. Tento sbor měl totiž slavnou historii právě v otázce podpory lidských práv. A zde, v tomto sboru při jednom ze svých kázání Martin Luther King vyjádřil, co pro něho znamená ono „láskyplné společenství“: „*Cítím jsem jako Ježíš, že duch Páně do mě vstoupil a pomazal mě, abych kázal evangelium chudým, vylečil trpící srdece, kázal vyskoupení kriminálníkům a ukázal svobodu těm, kdo jsou drceni.*“ A nešlo pouze o slova, ale především o činy, kterými se snažil naplnit svou vizi.

Život ve sboru a Kristova moc

Ve sboru byly založeny nové „výbory“, které měly za úkol podporovat křesťanské vzdělávání, řídit sociální a politické akce, byly zavedeny i nový systém návštěv, každodení biblické vzdělávání aj. King si hluboce uvědomoval roli kazatele, proto mohli jeho posluchači slyšet z kazatelny i následující slova: „*Autorita pastora není udělena pouze lidmi, ale je božský potvrzena. Vůdcovství nikdy nestoupá z kostelních lavic na kazatelnu, ale neustále sestupuje z kazatelny do kostelních lavic. Přišel jsem k vám v úloze služebníka Kristova a s pocitem závislosti své vůdčí role na Jeho milosti. Přišel jsem s pocitem, že jsem povolán k tomu, abych vedl lid Boží, a cítím, jako Jeremiáš, že slovo Hospodinovo je v mé srdci jako hořící ohň, je uzavřeno v mých kostech.*“ Ano, v těchto slovech se projevilo Kingovo „baptické přesvědčení“, přesvědčení, že základní jednotkou křesťanského života je

sbor. Že Kristova moc se projevuje v církvi, která má být oním láskyplným společenstvím. Toto přesvědčení však nezůstalo pouze „na kazatelne“, ale projevilo se i v jeho činnosti politické, v jeho boji za lidská práva, především Afroameričanů, ale i diskriminovaných bělochů.

Zásadní Kingův projev

To můžeme slyšet i v jeho kázání, které pronesl jako šestadvacítyleti v prosinci 1955 v přeplněném baptickém kostele na Holt Street v Montgomery. (Jednalo se o reakci na události spojené s bojkotem autobusové dopravy jako protestní akce proti rasové segregaci v tomto městě. Protest měl dalekosáhlé důsledky, především pro uvědomení a sepětí černošských obyvatel tohoto města.)

„*My, vyděděnci této země, my, již jsme tak dlouho utiskováni, jsme již unaveni pochodem dlouhou černou nocí otočtví.*“ Tento projev se stal impulsem, začátkem. „V této chvíli vytvořily afroamerické křesťanské sbory společenství, ve kterém, interpretovali a četli Bibli, přednášeli a zpívali z ní, vykládali její slova v tom smyslu, že se má stát, co je psáno, a mnoha jinými způsoby oslavovali zrození svobody z jejího posvátného světla.“ (Richard Alan Lischer – metodistický kazatel a profesor na Duke Divinity School).

Pronásledovaný King

Od této chvíle začal King prožívat pronásledování. Poznal zcela osobně policejní brutalitu, setkal se s neodůvodněným zatýkáním, pumovým atentátem na svůj dům a dalšími projevy zloby a nenávisti. Jak sám řekl: „*Tyto události se na mě valily jakou proudy deště za studeného zimního dne.*“ Ale věděl, že ve chvíli, kdy přijal místo kazatele v afroamerickém sboru a kdy začal svůj boj proti rasové diskriminaci a segregaci černých obyvatel Spojených států, vydal se – jak sám řekl – na „velkou duchovní cestu“. A na této cestě zůstal věrně až do onoho 4. dubna roku 1968...

„I have a dream“

Martin Luther King měl sen – tak zní i název jednoho z jeho slavných kázání. „*Dnes mám svůj sen! Mám sen, že jednoho dne každé údolí ať jest vyvýšeno, a ušeliká hora i pahrbek ať jest snížen, což jest křivého, ať jest přímé, a místa nerovná ať jsou rovinou. Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří ušeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila. To je naše naděje. To je naše výra...*“

Slavomila Švehlová

„*Raduj se, draží, neplake!*“

Za Billym Grahamem

Pán vítá svého služebníka a do náručí bere jej, a nám zde na té zemi říká: „*Raduj se, draží, neplake!*“

Zaseto kolkolem je sime a vzejdou noví Billové a půda dobrá v léte v zimě vypěstí, co pták nezklove.

Pak v nebi zástup nekonečný se shromáždí s tou rodinou a bude jásot neskutečný a zemské žaly pominou.

Tož radujte se, milovaní, a moje slovo šířte dál; zlý mému dílu nezabráni - vždyť já přebývám uprostřed chval.

A šířte dál tu lásku věrnou, kterou měl Billy k hynoucím: ti jdou dnes cestou přenádhernou - a mnozí přidají se k nim!

Ivana Kultová

(† 21. 2. 2018)

Kazatel' Billy Graham

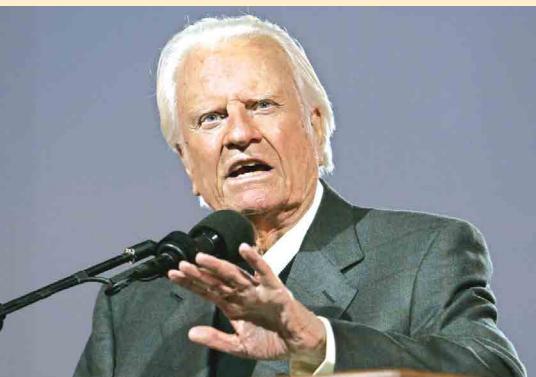
ve slovech. Je zapotřebí také Boží moc, která působí v tajuplné souhře s Božím slovem. Tato moc přebývá v očistěných a posvěcených nádobách. Tím se dostaváme k životu kazatele Billyho Grahama. Jeho dlouhých téměř 70 let aktívní služby je svědec vlastním o mimořádné integritě osobnosti. Média se snažila, aby mohla poukázat na nějaký přeslap, korupci, morální skandál a jiný problém. Billy Graham z Boží milosti obstál. Za celou dlouhou dobu životního zápasu a služby za něm nejsou vidět zjevné kaňky, které likvidují mnoho kazatelů po celém světě. Pán Bůh si čistil a posvěcoval tuto nádobu, která byla ostře sledována očima globálního světa.

Grahamova rodina a věrnost

Po boku Grahama stála věrně až do své smrti manželka Ruth, dcera misionářů v Číně. Grahamovi měli pět dětí, z nichž tři následují v otcově kazatelské službě (Anne,

10

11

Franklin a Nelson). O své děti Grahamovi sváděli náročný zápas výchovný a modlitební. Graham se stal pro mnoho lidí duchovním otcem. Není náhodou, že za svou dlouhou službu byl duchovní autoritou celkem dvanácti amerických prezidentů až do Baraka Obamy. Býval častým hostem v Bílém domě a také ve svém domově byl prezidenty navštěvován. Během svého života napsal několik knih. Tyto knihy, stejně jako jeho kázání, jsou typické svou hloubkou a zároveň jednoduchostí. Graham dovezl oslovit akademiky a stejně tak prosté lidi v málo rozvinutých zemích. Jeho důkladná znalost Písma svatého nesla své ovoce. To, co z Písma přijal, dovezl také ilustrovat a aplikovat. Je pravdou, že někdy naše šroubovaná kázání, která se utrhou od biblického textu, prozrazují spíše soustředění na své vlastní myšlenky než na biblické zjevení.

Ovoce služby

Jsem vděčný, že znám lidi, kteří se pod Grahamovou kazatelnou setkali s Ježíšem. V roce 2000 svosal Billy Graham velký kongres kazatelů a evangelistů do Amsterdamu. Bylo nás tam 12 tisíc. Přítomen byl také anglikánský arcibiskup z Canterbury George Carey. Ve svém příspěvku před celou konferencí poděkoval Billymu Grahamu za jeho službu a také za svou manželku, která se setkala s Ježíšem jako studentka pod Grahamovou kazatelnou.

Závěr

Billy Graham může být kritizován, některým nemusel vyhovovat přímočarý styl jeho zvěstování. Přesto svědectví tohoto mimořádného Božího svědku potvrzuje důležitost autority Božího slova a důležitost moci Ducha svatého, bez níž sebelepší zvěstování zůstává bez užitku. Grahamův život byl typický častými modlitbami, osobním pokorou a věrností ve službě. Díky Bohu za život tohoto kazatele! Ať je jeho památka v tomto světě požehnaná! Podle Janova evangelia (4, 35) Ježíš říká: „**Pozvedněte zraky a pohledte na pole, že se již zbláslá ke žni.**“ Ať Pán Bůh vyšle na pole dnešního světa Grahamovy nástupce – nové věrné kazatele, evangelisty a pastýře!

Pavel Černý je kazatel Církve bratrské, bývalý předseda Ekumenické rady církví, učitel misiologie na Evangelickém teologickém semináři v Praze.

Cožpak může žena zapomenout

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz.

„Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní“ (Iz 49, 15–16).

Verše Izajášova proroctví ke mně promlouvají velmi silně. Ještě silnější byl jejich zvuk v roce 1990, když jsem je četla poprvé. Měla jsem za sebou dětství jako mnoho jiných dětí v té době – alkohol, rozvod, druhý sňatek, přetahování rodičů, čí to dítě vlastně je (či spíše není). Nějak jsem nemohla nikam zapadnout, nikde najít svoje místo, nikam jsem nepatřila, vždycky jsem si připadala navíc, nemilovaná, nechtěná.

Až přišel listopad 1989 a učitelka občanské výchovy, která do té doby do hodin přicházela s Marxovým Kapitálem pod paží, nakrácela do třídy s Bibli. Byla jsem vásnivá čtenářka a věděla jsem, že jedna z mých blízkých kamarádek chodí do kostela – a tak jsem si od ní Bibli půjčila. Zajímavé bylo, že jsem nedlouho předtím hluboce studovala veškerou dostupnou literaturu o Japonsku s přesvědčením, že tam jednou odjedu a stanu se šintoistkou, protože mi tohle přirodní náboženství připadalo hodně zajímavé. Pán Bůh měl ovšem evidentně jiné plány.

A tak, když jsem někdy v prosinci 1989 otevřela poprvé v životě Bibli a vzala to pěkně poctivě od začátku, přečetla jsem první kapitolu knihy Genesis a Bibli zaklapla. „Je to jasné, Bůh je,“ znělo mi nitrem. Opravdu, žádná pochybnost nebo výhrada. Všechna ozubená kolečka zapadla do sebe a všechno mi – jako velké milovnici přírody – prostě dalo smysl. Tahle informace ode mě ovšem ještě nic nevyžadovala. Až po pár měsících jsem v televizi zahledla rozhovor s nastupujícím brněnským katolickým biskupem. Jako motto svého působení zvolil větu „Ne já, ale Ty“ a v rozhovoru vysvětloval, co znamená dát

bylo v oblasti vztahů s muži. Pokud jsem už v nějakém byla, byl většinou nějak pokroucený, nevhodný nebo přinejmenším s otazníkem. Tolik jsem toužila po lásce a přijetí a brala jsem je, kde to nebylo vhodné. Zlom přišel v době, kdy jsem už měla za sebou skutečně „sbírku“ zpackaných vztahů a v hlavě velký otazník, jak vlastně dál. Odjela jsem na tyden do ticha, přemýšlet s Bibli v ruce a modlit se. Když jsem četla přiběh o bohatém mládikovi, který

Bohu první místo ve svém životě (skutečně, tohle se vysílalo v regionálních zpravodajstvích v České televizi v březnu 1990).

Ta ozubená kolečka, která byla v mé hlavě všechna pěkná na místě a zapadlá, kam měla, zase vyskočila. Jak to tedy je? Pokud je Bůh Stvořitel, má právo na celý můj život. Opravdu? A co to pro mě skutečně znamená? Tehdy jsem se, ještě ani ne patnáctiletá, rozhodla, že právě tak to chci. Ze chci, aby můj život patřil Bohu, aby v něm byl Bůh na prvním místě. Netušila jsem, že osvědčit to bude stát spoustu sil – a že tahle zkouška přijde hned vzápětí. Nedlouho po této události vykristalizovaly neshody s maminkou, které jsem vždycky měla. Na obou stranách padla spousta slov, která nebyla hezká a já začala prožívat hluboký nepokoj. Cítila jsem se odstraněná, nechtěná, odmítaná, zraněná, zapomenutá. Všechno do sebe zapadal a ukazovalo na to, že tyto pocity jsou na místě. Ale Bůh přece vede k odpuštění a k lásku i tam, kde nemám sílu! Tolik jsem toužila odpustit a začít znova, zakusit pokoj, nemyslet jen na sebe, důvěrovat více Bohu než svým pocitům. Ale nešlo to. Ne a ne se z toho kruhu vymotat. Trvalo celkem osm let, než jsem definitivně poznala, že jsem vysvobozená a do minulosti, která mě tolík trápila, už nemám potřebu se vracet.

Když jsem tehdy v březnu 1990 řekla Bohu své ano, začala jsem díky kamarádce chodit do katolického kostela. A nešlo o žádné občasné docházení nebo plnění nějakých rubrik. Opravdu upřímně jsem Boha milovala a toužila jsem, aby se Mu líbil můj život. Četla jsem Bibli, modlila se, chtěla jsem, aby mě Bůh měnil. Ale zároveň jsem stále dokola narážela na nejrůznější své nedokonalosti, chyb, opakující se hříchy, které mi znovu a znova podrážely nohy. Nejzřetelnější to

bylo v oblasti vztahů s muži. Pokud jsem už v nějakém byla, byl většinou nějak pokroucený, nevhodný nebo přinejmenším s otazníkem. Tolik jsem toužila po lásce a přijetí a brala jsem je, kde to nebylo vhodné. Zlom přišel v době, kdy jsem už měla za sebou skutečně „sbírku“ zpackaných vztahů a v hlavě velký otazník, jak vlastně dál. Odjela jsem na tyden do ticha, přemýšlet s Bibli v ruce a modlit se. Když jsem četla přiběh o bohatém mládikovi, který

Lucie Endlicherová

Redaktori Rádia 7 natáčejí často v terénu, např. na srpnovém festivalu UNITED.

Tři skutečnosti týkající se nebes

„Protože jste byli uzkříšeni s Kristem, vzhlijte k nebeským skutečnostem, kde Kristus sedí na čestném místě po Boží pravici“ (Koloský 3, 1 podle překladu New Living Translation – NLT).

O tom, jaké je nebe, máme mnoho nesprávných představ. Nebude z tebe anděl. Nebudeš mít křídla. Nebudeš buclatým cherubínkem, který se v bílém rouše vznáší na obláčku.

Potřebujeme správný pohled na nebe.

Co tedy vypovídá Bible o těchto „nebeských skutečnostech“? Nebe je tam, kde žije a vládne Bůh.

Bible nazývá nebe „Božím příbytkem“, „Božím domem“, „Božím městem“. Nebe je tam, kde žije Bůh; Ježíš však v Písma nazývá nebe jednatřicetkrát též „Božím královstvím“ nebo „nebeským královstvím“.

Nebe je skutečné místo.

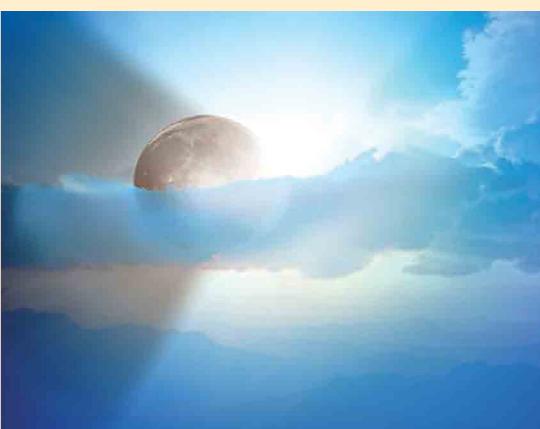
Není to stav myslí. Není to stav bytí. A také to není nějaké místo, kde se tvoje podstata vznáší jako duch. Opravdu – Bible říká, že v nebi budou ulice, stromy, voda a domy, v nichž se bydlí. Na mnoha místech v Písma najdeme zmínky, že tam jsou zvířata. Budeme mít svá fyzická těla, obnovená vzkříšením. Matouš 6, 20 říká, že si v nebi shromažďujeme poklady. Na nějakém místě, které není skutečné, si poklady shromažďovat nelze.

Nebe je určeno pro tebe a pro mne.

Bůh je neurčil pro sebe – určil je pro nás. Když začal uvažovat o zemi, začal přemýšlet i o nebi. Podle Bible učinil Bůh celý vesmír proto, že chtěl mít rodinu, s níž bude moci trávit věčnost. Místem, určeným pro jeho rodinu, je nebe; nepočítal s tím, že budeme žít na zemi. Ty i já jsme byli určeni pro nebe! A pokud jde o nebe, platí, že: ...co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysli nepříšlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují (1 K 2, 9).

Nebeské skutečnosti ty naše mylné představy dalekosáhlé převyšují!

Rick Warren

Rukavičky aneb nikdo není nenahraditelný!

V našem novém sboru jsem měla mnoho přátel. Bylo to moc milé, přistěhovat se někam, kde vás mají rádi. Nebylo to jenom mezi mými vrstevníky, ale zvláště starší lidé nám dávali najevo svou velkou náklonnost. Musím říci, že to bylo moc příjemné. Jedna už docela starší tetička mi jednou donesla dáreček. Nebylo to nic světoborného! Byla to praktická žena a velice šikovná svádlena. Ušila mi červenou rukavičku do kuchyně, abych se nespálila o hrnce. Tato rukavička byla sešívána z mnoha kousků látky. Na první pohled to nikdo ani nepoznal, protože to byla stejná látka. Opravdu si dala záležet. „Tetičko, moc děkuji“. Opravdu jsem ji hodně využívala a vždycky, když jsem ji brala do rukou, musela jsem na ni myslet. To prostě jinak nešlo.

Tetička vžáděla, ale moje rukavička byla už hodně opotřebená. Někdy jsem si říkala, měla bych si koupit jinou. Sestra Mirka, jako by to slyšela, donesla mi jednoho dne úplně novou rukavičku i se zatepleným dílem pod hrnec. Jak se to mohla dozvědět? Musela jsem se jí zeptat, jak věděla, že potřebuju novou rukavičku. Nechápalala jsem! Bylo to moc milé. Měla jsem nové, modré kytičkové doplňky, a tak jsem tu moji červenou rukavičku schovala vzadu do skříně. Nemohla jsem ji vyhodit, měla jsem s ní spojeno mnoho krásného. Nyní jsem měla již dvě rukavičky. Za nějaký čas jsem dostala od sestry Mirky další rukavičku a k tomu celý set. Bylo to moc krásně ušité, zateplený čtverci i kruh pod hrnec. Musela jsem přemýšlet, jak to má Pán Bůh dobré zařízené. Okamžitě, když někdo odejde z tohoto světa, nahradí ho někým jiným. Moje ruce se měly moc dobré. Vůbec jsem si je nemusela pálit o troubu. Je to skutečně tak. Pán Bůh dává v pravý čas vše potřebné. Stará se o nás i v takovýchto obyčejných věcech. Povídá jí Jiné lidé, aby pokračovali v díle a v práci.

Ale tu první rukavičku nemohu vyhodit. Je celá promaštěná, ale mám ji stále schovanou. Byla prostě prvním praktickým dárkem z lásky.

Dana Jersáková

Na práci českého Trans World Radia (a tedy i práci Rádia 7) dohlíží Rada TWR, která se schází dvakrát ročně.

Skupina SEDEM

Tým, ktorí ju nepoznajú, ju rád predstavím, a tých, ktorí ju poznajú, určite poteším. Dnes vám chceme porozprávať o košickej vokálno - inštrumentálnej skupine SEDEM, založenej na konci minulého storočia.

Dozviete sa, prečo a ako vznikli, prečo sa volajú tak, ako sa volajú, čo im prináša ich služba a mnoho zaujímavého z ich života. Vedúci skupiny SEDEM Ľuboš Dzuriak je môj zať. No, nemuselo to tak byť. Ked prejavil záujem o moju dcérku Dianku, potešil som sa, lebo splňal všetky moje požiadavky. Až na jednu. Nepoznal noty.

Aj som mu povedal, či si trúfa prísť do muzikantskej rodiny s takýmto hendikopom. Ale aby som ho hned neodstavil na vedľajšiu kolaj, dal som mu ešte šancu.

Do zásnub. Súhlasiel. Ked prišiel deň zásnub a Ľuboš pred všetkými prítomnými prednesol svoju reč, opýtal som sa ho: „Ľuboško, povedz mi, aká nota v huslovom klúči je na prej pomocnej čiare pod notovou osnovou.“ Ľuboš sa zamyslel a povedal: „C.“

Prítomní, ktorí nepoznali správnu odpoveď,

sa obrátili na mňa. Až ked som vylúčil:

„Je tvoja,“ všetci si vydýchli. Priznám sa, že neviem, ako by som zareagoval, keby odpo-

vedal nesprávne.

Ľuboš sa narodil do veriacej rodiny, ale doma neboli vedený k hudbe. K hraniu a spievaniu ho viedla hudobná aktívita ko-

kresťanstva bolo podľa neho šokovou terapiou, lebo jeho najlepší priateľ, ktorý ho zasväcoval aj do tajov hudby, mu raz vyznal, že je kresťanom. Šokom pre Peťa to bolo preto, lebo si dovtedy myslal, že kresťanstvo

šickej mládeže baptistického zboru. Najväčší vplyv mal naňho jeho starý ocko Ján Vinc, ktorý mal naozaj ľahký život. Bol ochrnutý, prežil tri zo svojich štyroch detí a napriek tomu bol pre svoje okolie veľkým svedectvom. Ľudia chodievali na povzbudenie práve k nemu. Napísal knihu Narodený pre šťastie, v ktorej jasne deklaruje, že jeho radosť z Pána Ježiša je skutočná.

je len pre slabých. Neskôr bol pozvaný do košického zboru na evanjelizáciu. Prekvapilo ho, že mal stále pocit, že ten kazateľ hovorí priamo k nemu. Vtedy ešte netušil, že to do jeho kostí preniká Božie slovo a Jeho Duch. Po skončení išiel do zákulisia, kde sa zaňho modlili a on prijal Ježiša do svojho života. Peťo mal v tom čase vo veľkej obľube skupinu Beatles a vo svojej fonotéke veľké množstvo ich piesní i nôt. Ked sa obrátil, zrazu pocítil, že táto svetská hudba už nemá miesto v jeho živote a všetko zahodil.

Zaľubil sa do kresťanských piesní, ktoré mali zrazu preňho úplne iný, nový rozmer a pri-

pomírali mu, že tomu, čo získal v Kristovi,

sa na tomto svete už nič nevyrovňa. Lenže v tých časoch nebolo v našich obchodoch dostať kresťanské piesne. Tak si ich mladí nadšení a zapálení Košičania objednali priamo z USA. Potešili sa, ked nosíce prišli, ale s nimi prišiel aj účet z colnice, s výškou ktorého nejako nepočítali. Ešte že Ľuboš otec bol ochotný

to všetko uhradiť. Postupne sa z mládeže vytvorila skupina, lebo jeho najlepší priateľ, ktorý ho zasväcoval aj do tajov hudby, mu raz vyznal, že je kresťanom. Prevažne hrali v zhromaždení a na mládežníckych konferenciach a potom nahrali jediné svoje CD s názvom „Som rád, že

si prišiel“, vďaka ktorému sa tieto vzácne piesne zachovali.

Danko Staroň, jeden z najmladších z vtedajšej mládeže, sa veľmi chcel dostať do skupiny. Kvôli tomu sa začal učiť hrať aj na gitare. Raz k nemu pristúpili obaja zakladajúci členovia a opýtali sa ho, či by chcel účinkovať v skupine. Dankovi sa rozzačili oči. Veľmi po tom túžil. Oznámili mu, že má dve možnosti. Bud bude sedieť za ich mixovacím pultom a skupinu ozvučovať, alebo bude hrať na base. Najprv ostal sklamaný, lebo v živote na tomto nástroji nehral, ale túžba hrať v skupine bola silnejšia a za krátky čas sa basa stala jeho oblúbeným nástrojom.

HLavným tvorcом nových piesní bol Ľuboš. V tom čase mal veľmi tvorivé obdobie a ked nejakú pieseň priniesol na nácvik, ostatní si ju veľmi rýchlo oblúbili a hravaju vo vlastnej iniciatíve zabalili do svojho aranžmánu.

Raz hrali v Košiciach na kresťanskej akcii Protí prúdu, a kedže to bolo priamo na Hlavnom námestí, bola to pre nich veľká pocta. Vtedy si uvedomili, že so zvestou o Pánovi Ježišovi stoja na tom istom pódiu, kde pred 89. rokom stál prvý komunistický president Klement Gottwald.

Duch ich piesní je stále živý a občerstvujúci. A čo môže byť krajšie, ako ked Peťovi dvaja synovia hrajú v súčasnosti už vo svojej vlastnej skupine a v repertoári majú aj piesne skupiny SEDEM.

Aj oni môžu prežívať presne to, čo pred časom spieval a vyznával ich otec, ked spieval: „Dnes všetko Ti dávam...“

Ak sa chcete o skupine SEDEM dozvedieť viac a vypočuť si aj ich piesne, otvorte si archív Radia7 relácia RETROklub č. 51 na adrese: <http://www.radio7.sk/relacie/hudobny-klub/retroklub>

Pripravil Slávo Kráľ

Lebo nám nedal Boh ducha bojazlivosti

Strach má veľa podôb. Od nesmelosti, malodušnosti cez úzkosť až k znechutneniu. Ak nad našim citátom spozornime, dozvieme sa užitočné informácie o našom uplatnení v službe evanjelia. Bojazlivosť, skľúčenosť a znechutnenie nie sú len nepríjemné pocity, ale aj zlodejí nášho obdarovania. Ked podliehame strachu a znechutneniu, nepoznáme, akým cenným darom vystrojil Pán každého z nás. „Lebo nám nedal Boh ducha bojazlivosti, ale moci a lásky a zdravého rozumu“ (2Tim 1, 7) – sebaovládania.

Nezavorme srdcia pri dnešnom napomenutí

Zvlášť v mladom veku, ked sa formuje charakter, potrebujeme byť usvedčení slovom, že Boh každého obdaroval doslova pokladmi. Všetci sme dostali jedinečné obdarovanie. Zabojujeme osobne s bojazlivosťou, nesmelosťou a malodušnosťou. Boh si neželá, aby sme podliehali duchu bojazlivosti. Strach sa sice bude vracať, ale krestan – aj vo vyššom veku – sa musí naučiť vnímať a prijímať Pánovo uistenie: nebojte sa, ani sa nestrachujte. Dnes k tomu apoštol dodáva, že sme boli obdarovaní duchom moci a lásky a zdravého rozumu – sebaovládania. Duch moci, nedajme sa pomýliť, to nie je ľudska sila, ani statnosť. Vidíme, kam mocní tohto sveta dotláčajú národy. To nie je Božie zmocnenie a veľkosť, ktorá sa natíka aj do sŕdc Božieho ľudu: „A príšla im myšlienka, že ktorý asi z nich je väčší“ (L 9, 46). Oblubujeme sa aj medzi sebou mlčky sváriť, kto je väčší alebo duchovnejší. A potom namiesto vzájomnej služby sa predbiehame.

Duch lásky

Radi hovorievame o Božej láske, až ju v srdci a mysi pretvárimo na milučkú, priateľskú pomocníčku akejkoľvek sebeckej túžby. Ale **Božia láska je mocou**, ktorá zachraňuje, premáha mocnosť zla a jeho dôsledky: nespravidlosť, pomstichtivosť a pod. Uvolňuje miesto pre život slabých, chudobných a utláčaných. Duch Božej lásky je rozsiahly **Boží nárok**, aby sme zlomylosť premáhali dobrotvorostou, rozhorčenie úctou a miernosťou, nadutosť pýchy pokorou, urazenosť a pomstichtivosť znášanlivosťou... Overujme si obrovský rozmer lásky v Biblia – 1K 13. Zamaliujme si náročnosť Božej lásky a v osobnej dennej modlitbe si jej náročnosť osvojujeme.

Duch zdravého rozumu

Rozum netreba potlačiť, ani vylúčiť. Je skvelým Božím darom. Nie boj s rozumom, ale niečo iné je nebezpečnejšie a horšie – naše vynaliezavé a mocné ego. V ekumenickom preklade je pojed zdravý rozum preložený slovom sebaovládanie. Slovíčko nádherne vystihuje boj s egoistickou mocnosťou v nás, ktorú sa máme učiť ovládať. Sebaovládanie je jedna zo vznešených služieb, ktorú si na pozadí pravdy evanjelia doprajme. „Lebo všetci hľadajú svoje, a nie Krista Ježišovo“ (Fil 2, 21). A teraz domýšľajme. Ak si doprajete kontrolu sebeckej motívacie, zostane vám len to, čo je prečistené – čo je dané Ježišom Kristom.

J. Stk.

Modlitby ve víře

Modlitba je tajomstvím duchovného rústu, ale pokud přichážíme k trůnu jen kvôli svým vlastním potrebám a svému osobnému povznesení, je to sobecký. Bible nám ukazuje, že nemáme zapomínať na opravodlivou modlitbu za lidi kolem nás a dáva nám príklady, jak lze modlitbami pomáhat (viz 2 K 1, 11). Lidé často ríkají: „Budu se za tebe modlit,“ ale pomôdli se jednou, dvakrát a pak rychle na potreby druhého zapomenou. Skutečný modlitební služebník je ten, kdo se za potreby ostatních modlí výtrvale. Nepomôdli se za ně jednou a dost. Ne, prímlouvá se den co den. Vaše modlitby nemusejú byť dlouhé. Prostě jen vyslovte svou prosbu a věřte, že vás Bůh slyší. Krásný příklad jsem zažil, když jsem jednou ležel nemocný v posteli. Přišel ke mně jeden môj vnuk a oznámil: „Dědo, budu se za tebe modlit.“ Můj malý přímluvce mi položil ruku na hlavu a modlil se: „Ježíši, ať je mu líp.“ Usmál jsem se a poděkoval

Podívejte se, jaké silné svědectví má Pavel: „Sami v sobě jsme však měli ten rozsudek smrti, abychom nespolehlí na sebe, ale na Boha, který kříší mrtvé; on nás vysvobodil z takového nebezpečí z náručí smrti a ještě vysvobodí; v něho jsme složili svou naději, že ještě znova vysvobodí, když i vy nám budete pomáhat modlitbou, aby za nás mnozí děkovali kužlu daru milosti, kterého se nám dostalo skrze přímluvy mnohých“ (2 K 1, 9).

David Wilkerson

Příběh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí“

Môžete nám také poslat svúj příběh a fotografiu. Rádi jej uverejníme. Posílejte také svoje fotografie, ktoré vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Navigácia

Vy skôr narodení si iste spomíname, ako sa kedy siedli do cestách. Mapa na sedadlo alebo na kolenach spolužadca a pozorné sledovanie smerových a informačných tabuľ popri ceste. Neraz sme sa cez stiahnuté okienko museli pýtať okolojdúcich na cestu. Táto doba je definitívne preč. Novšie autá majú zabudovanú navigáciu a keď ju naše auto nemá, žiadny problém. Stačí navigácia v telefóne, ktorý si pripievame na čelné sklo. Zadáme cieľ cesty a stlačíme štart. Na displeji vidíme cestu, na ktorej sa nachádzame, a tiež okolie. Môžeme sledovať aj čas, kedy budeme v celi. Ak chceme, tak sa môžeme spolahnúť na hlasové povely. Mnohé navigačné systémy nás upozornia na prekážky či zápchy, na čerpacie stanice a reštaurácie. Jednoducho pohodička. Navigácia je neoceniteľný pomocník hlavne v noci. Ale všetko závisí od nášho nastavenia a aktualizácie dát.

Je to vždy naozaj také bezproblémové? Mne sa stalo napríklad, že z reproduktora navigácie znala rada: **pokiaľ je to možné, otočte sa o 180 stupňov späť**. A bolo to v tuneli. Neviem či som ja niečo zle nastavil alebo som nemal aktualizované dátá, ale navigácia ma dezorientovala. Stalo sa mi to tiež na nových úsekokach cest, že ma navigácia viedla zle (zrejme ešte neboli dostupné dátá o novej ceste). Aj navigačný systém je tvorený ľuďmi a miera spolahlivosti záleží aj od užívateľa. Systémy sa neustále zdokonalujú, ale aj tak dochádza k omylem. Aj pilot malého lietadla musí sledovať vela prístrojov a tiež navigáciu, aby sa bezpečne dostal do ciela, hlavne keď je znižená vidieľnosť.

V. Malý

Spomienka

„Ako sa otec zmilúva nad synmi, tak sa Hospodin zmilúva nad tými, čo sa ho boja.“ Ž 103, 13

Chcela by som sa s vami podeliť o pári milých spomienok na môjho ocka.

Práve v auguste bude tomu rok, ako odišiel do nebeskej vlasti. Nezmienili sme sa o jeho odchode v našom časopise Rozsiveč, preto cítim akúsi vnútornú potrebu spomenúť si naňho teraz po roku.

Môj ocko Peter Surovček bol najstarším členom vo Vavrišove, v najstaršom zbere BJB. Pán života a smrti si ho k sebe povolal v nedožitom 95. roku života dňa 3. 8. 2017. Na stretnutie so svojím Pánom sa velmi tešil a Jeho pozvanie očakával každý deň.

Kedže som počas jeho staroby žila v jeho blízkosti, prežila som s ním veľa pekných chvíľ a spomienok, ktoré ovplyvnili aj môj život. Aj vďaka nemu som sa naučila vo všetkom dôverovať Bohu. Bol pre mňa príkladom nasledovania Pána Ježiša Krista. Miloval Ho celým svojím srdcom, dušou i myslou.

Verš z Mt 6:33: „Hľadajte najprv Božie Kráľovstvo a to ostatné vám bude pridané,“ bol pre neho veľmi vzácný a verím, že sa v jeho prípade aj naplnil. Často hovorieval: „Pán mi pridáva viac, ako si zaslúžim, dieťa moje.“

Mal bystrú mysel,

rád si číhal Božie

slovo, spieval

a modlil sa.

Na modlitbách

neustával. Bol

veľmi vdačný

Pánovi a tešíal sa

z toho, že všetky jeho tri deti - brat Peťo,

sестra Zlatka i ja - sme v mladosti odovzdali

svoj život Pánovi Ježišovi a máme istotu spašenia.

Modlieval sa menovite za celé naše rodiny. Bol vždy rád, keď sme sa všetci pri-

nom stretli. Bol vďačný Pánovi za všetko. Aj dnes si ho viem živo predstaviť, ako pri vykopaní poslednej „svábočky“ v jeseni alebo pri zmetávaní sena na šopu, keď sme len-len stihli pred daždom popratať, sklonil sa, zložil ruky a podakoval nášmu Bohu za úrodu a sílu pri práci. A takisto to bolo pri „sobotnajších bryndzových haluškách“, keď sme sa všetci po vykonanej robote zišli pri stole. Bez ocka sa nikdy nemohlo začať jest. Jeho modlitba bola pokorná a presvedčivá, plná vďaky a ja verím, že sa niesla až k Božiemu trónu.

Nič nebral ako samozrejmosť, všetko prijímal ako nezaslúženú Božiu milosť. Veľmi mu záležalo na zborovom živote vo Vavrišove a bol smutný, keď skupinky odchádzali zo zboru. Napomínal nás, aby sme neopústali spoločné zhromaždenie.

Detailne spomínanal na mládežnícke roky, keď

aj štyridsať krstencov naraz vyznávalo svoju vieru v Pána Ježiša Krista; s akou radostou bol súčasťou vavrišovského tamburáša alebo spevokolu spolu aj s našou mamkou. I keď vo svojom živote prešiel aj ťažkým obdobím, mamku si Pán odvolał po ťažkej chorobe vo veku 53 rokov (Olinka rod. Lizúchová), nesťažoval sa, radšej spomínal na to pekné a dobré. Vedel zastať všetky práce v domácnosti a my deti sme od neho cítili nielen otcovskú, ale aj materinskú lásku.

V poslednom období svojho života si rád spieval pieseň Bud vôle Tvoja, ó, Pane môj... Na sklonku života trpel Parkinsonovou chorobou, ale nemal žiadne bolesti, nesťažoval sa na nič.

Dnes viem, že to bola veľká Božia milosť, že som počas jeho staroby mohla prežiť veľa krásnych, požehnaných a nezabudnuteľných chvíľ strávených spolu s ním pri Božom slorte a aj pri jeho spomienkach.

Vďaka Ti, Pane Ježišu, za život môjho ocka, ktorý Ti ostal verný až do konca. Vďaka Ti za jeho modlitby a lásku, ktorú preukazoval našim rodinám. Dovidenia u Pána, drahí rodičia.

Dcera Edita

Sestra Libuše Zhorná odešla k Pánu

Dne 13. 4. 2018 vstoupila naše sestra do nebeské slávy ve veku 94 let po dlouhé nemoci. Mohli jste ji znáť jako radošnou krestanku, ktorá svým úsměvem potěšila i povzbudila své okolí. Mnoho let vedla sesterskou práci ve vino-hradském sboru, byla členkou starovostva, kromě jiného právě v náročné době přestavby pražské modlitebny. Její víra v Pána Ježiše Krista byla každodenní realitou. Jsme za ni Pánu Bohu vděční.

Bratři a sestry z vinohradského sboru

Výzva

Redakční rada Rozsiveča hodlá vydávat na pokračování vzpminky na období totality v našich sborech, zejména na různou nelegální službu. Např.: nepovolená shromáždění, šíření literatury, hračky pro TWR, pobyt mládeže, dětské tábory, služba v domovech důchodců,

Redakce

Témata vydání časopisu Rozsiveč/Rozsiveč 2018

Číslo 7/8 2018 – Láskyplné vzťahy Uzávěrka 10. 5. 2018

Číslo 9 2018 – Efektívni struktury Uzávěrka 10. 7. 2018

Štrikující anděl

Smím si přisednout?

Zepjal jsem se jedné starší paní v Brně v jednom z parků. Zajisté, místa je tu dost i pro dva, mile se na mě usmála.

Děkuji, odpověděl jsem a už jsem se těšil na kávu z automatu a nějakou tu svačinu, co jsem měl v batohu. Bylo sobotní odpoledne a slunce páilo. Ale ve stínu stromů bylo příjemné. Vypil jsem kávu (z automatu nic moc) a něco pojedl. Já bych si polámal prsty, neodolal jsem poznámce, když jsem viděl, jak paní šikovně plete něco bílého a širokého. Myslel jsem, že to je šála nebo něco podobného. Ale kdež, hochu, to chce jenom praxi, jako všechno v životě. Souhlasně jsem pokýval hlavou, ale i tak zaprotestoval: Toto ne, já bych si zauzlival prsty. A co to vlastně bude? Šála pro vnučku? Ale kděpak, to budou obvazy pro nemocné leprou, posílám je do Afriky. Obdivně jsem se na paní zahleděl. Tak to vás obdivuje ještě víc. Klubička kupují ve velkých obchodě. Dávají mi na ně slevu, tak to není zas taková oběť. Děláte to už dlouho?

No, pár let to už bude, odpověděla paní a zahleděla se někam do dálky. Když mi zemřel můj manžel, hledala jsem nějakou útěchu a tohle mi, kromě jiných věcí, dává smysl žít. V jejich očích se zaleskly slzy.

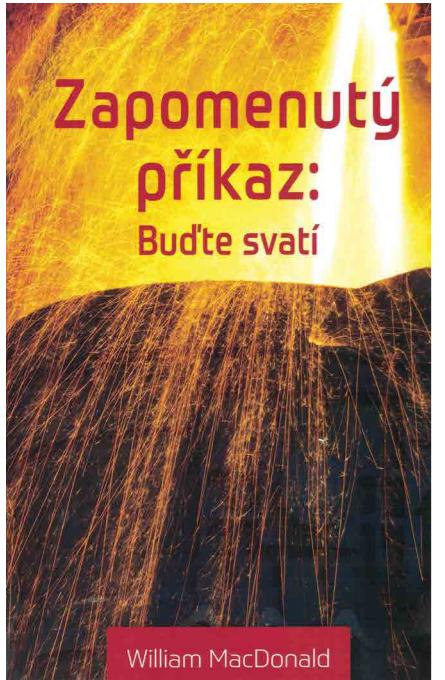
To je ale horčko, že ano? Snažil jsem se rychle změnit téma. Nerad přivádím lidi k slzám. To nic hochu, člověk si pobrečí a je mu líp, a jednou se opět všichni tam nahoře setkáme. Potom jsme seděli mlíčky a paní si vychutnávala klid v parku. Za chvíli pomalu sbalila pletení. Já už musím jít.

Ano, i já už půjdou, odpověděl jsem. Děkuji, že jsem vás mohl poznat. Možná se ještě někdy potkáme, pokud ne tady, tak doufám tam nahoře. Ale to víš, že jo, hochu, život je plný setkání. Jednou se sejdeme všichni. Byla sobota odpoledne a já jsem měl za sebou setkání s jedním andělem, který šikovně plete pro nemocné lidi obvazy.

A myslím, že nejen obvazy na tělo.

A.N.

William MacDonald

Nová kniha W. MacDonalda

Nedávno vysla další publikace Williama MacDonalda **Zapomenutý příkaz: Budte svatí**. Autor v ní ukazuje kontrast skutečného života řady křesťanů s tím, že bychom měli žít svatě. Bůh nám dal potenciál ke svatému životu, ale my si to často neuvědomujeme, nebo o tom ani nevíme. Kniha ukazuje, z čeho a jakým způsobem můžeme čerpat, aby nás život byl svatý. V druhé části knihy se zabývá řadou různých oblastí všedního života a tím, jak v nich můžeme žít svatě. Rozsah 224 stran, formát 11x18 cm, cena 190 Kč, v případě odpovědi na tento e-mail je cena 160 Kč + poštovné. Více informací o knize najdete na www.ethos.cz.

Jan Vopalecký a Meinolf Mellwig

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českéj republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhorocnú zárukú. Kontakt: e-mail: reart007@gmail.com Tel.: +421 35/659 31 39, +421 905 389 162, webové stránky: www.reart.eu

PONUKA

Ponúkam ubytovanie v drevenej chalupe pod Vysokými Tatrami v obci Vážec, pre 8-10 osôb. K vybaveniu patrí spoločná sprcha, wc a kompletne vybavená kuchyňa. Číslo telefónu 0908 499 068, e-mail: zuzkamichalka52@gmail.com

Za sestrou Evou Titěrovou

Nezabúdame, díkujeme! Napodobňujeme?

Ked som sa dozvedela, že milá sestra Evička Titěrová je už v náručí svojho drahého Spasiteľa, akosi mimochodom som sihala po zbori s názvom Obdarovaná milostí, ktorý bol vydaný pri príležitosti 40. výročia ustanovenia OS BJB v Čechách a na Slovensku. Prvé slová, ktoré sú tam uvedené, znejú takto: „V našom živote jsou chvíle, na ktoré môžeme klidne zapomenout. Nic významného se v nich neudálo. Jsou však také chvíle nebo časové úseky, kratší nebo delší, ktoré výrazne ovlivňujú nás život, a my sa k nim v myšlenkách vráćíme...“ Čítala som si tieto vety a v ušiach mi znel milý hlas sestry Evičky.

Aj ja sa budem teraz vracať ku chvíľam, ktoré sa v mojej mysli vynorili – jej odchodom a ktoré ovplyvnili nielen môj život, ale iste i život mnohých sestier a snáď aj bratov v Čechách, na Morave, ale aj na Slovensku. Poznala som sa s ňou práve preto, lebo obe sme milovali a nasledovali Pána Ježiša. Tak to bolo nielen v prípade nás dvoch, ale aj našich manželov, ktorých okrem vieri v Pána Ježiša spájala aj kazateľská služba.

Brat kazateľ Pavel Titěra ako predsedu BJB v Československu a jeho manželka boli v 70. a 80. rokoch pomerne často – aj niekoľkokrát do roka – hostami košického zboru, kde bol môj manžel kazateľom, a tak bolo samozrejmé, že boli aj hostami v našej rodine. Rozhovory so sestrou sa vždy týkali aj práce v OS.

Obdivovala som jej zapálenosť pre túto prácu; túžbu, aby sestry v našich zboroch boli nielen dobré a milujúce manželky a matky, ale aj pracovníčky na Božej vinici. Túžila, aby sestry v zboroch zisťovali duchovné vzdelanie, aby milovali Božie slovo, aby sa učili viac a viac spoznávať svojho Spasiteľa a odovzdávali to svojim deťom a okoliu, v ktorom žijú. Raz, keď opäť prišli a jej manžel slúžil v z bore, hovorila, že spolu so sestrou Miladou Pohlovou cítia, že je čas odovzdať štafetu mladšej generácie sestier. Medzi iným mi povedala: „Treba hľadať pokračovateľky v tomto Božom diele. Modli sa, či tam nechce mať Pán Boh práve teba.“ Mráz mi prebehol po chrbe. Teologicky vzdelaná, životom skúsená žena, ktorá ovládla niekoľko jazykov, ktorá sa tejto práci venuje viac ako dve desaťročia – a ja?!

Nebudem uvádzať svoje osobné modlitebné zápalysy a prehodnocovania jej návrhu, ktoré trvali celé dva roky, ale stało sa. Začala som nielen pracovať po jej boku, ale ešte viac ju spoznávať – jej charakter, vedomosti, zapálenosť pre Pána, pokorу a takto ako vedela usmerňovať, napomínať a viesť.

Bola to moja učitelka, môj duchovný vzor – hodný nasledovania. Poznala jednotlivé zby, členov a členky – aj na Slovensku – tak dobre, že pri príprave programu na konferencie často pomohla tým, že odporučila konkrétnu sestru, ktorú sme mali osloviť, aby poslúžila na danú tému. Presadzovala myšlienku, že hlavným poslaniem Odboru sestier je sústrediť sestry k účinnnej službe lásky, účasti na zborovom živote a na práci pre Božie kráľovstvo. Veľmi jej záležalo na tom, aby manželky kazateľov cítili spolupatričnosť, aby sa stretávali, lepšie sa poznali a odovzdávali si skúsenosti zo života kazateľskej rodiny v z bore. Z toho dôvodu sa uskutočnilo niekoľko stretnutí manželiek kazateľov.

Sestry nielen v Čechách, ale aj na Slovensku si ju veľmi vázali a boli vždy vďačné, ak na konferencii poslúžila, hoci už aktívne v OS nepracovala.

Osobne som mala možnosť spolupracovať s ňou aj v redakčnej rade Rozsiveča. Pán Boh ju obdaroval aj vo výšom veku húževnatostou, silou, aktivitou a bystrou myslou. Obdivovala som tento Boži dar pri nej. Milú sestru Pán Boh mnohým obdaroval, ale ona si to nenechávala pre seba. V práci na Božej vinici to zveľaďovala a niekoľko desaťročí zasievala do sŕdc ďalším generáciám sestier.

Z pňa Jesseho vypučí ratolest a z jeho koreňov výhonok vykvitne.
Izaiáš 11,1

V liste Hebrejom 13, 7 je výzva: „Pamatujte na tých, čo vás viedli a hľásali vám Božie slovo. Dobre si všimajte, aký bol ich odchod zo života a spôsob žitia a napodobňujte ich vieri.“

Nechceme zabudnúť! Je čo napodobňovať!
Vďaka Bohu za život sestry Eva Titěrovej!

E. Pribulová

Eva Titěrová (23. 10. 1922 – 25. 3. 2018)

Eva Titěrová se narodila ve věřící rodině bankovního úředníka, později kazatele tehdejší Jednoty českobratrské (dnes Církve bratrské) Jindřicha Brůžka dne 23. října 1922 v Praze. Rodič byla již od útlého děství vedená k tomu, aby svůj život odevzdala do Ježíšových rukou, což se stalo v době, kdy jí bylo pouhých 11 let. Tehdy se ocitla po vážném úrazu, když ji srazil autobus, na nemocničním lůžku. Tam prožila Boží blízkost a také odevzdání svého života do Božích rukou. Od té doby pak stála mnohokrát ve svém životě tvář smrti, ale ze všech těchto situací ji Pán Bůh vysvobozen. Pro záchrany druhých také nejednou rizkovala svůj vlastní život.

Po vystudování reálného gymnázia absolvovala Masarykovu školu zdravotní a sociální péče, protože vysoké školy byly u nás v té době zavřeny. Po absolvování této školy pracovala ve školním lékařství v Praze. V této službě prožila v nelehkém období nacistické okupace mnoho dramatických chvil. Na konci války, v květnových dnech roku 1945, odjela do Terezína pomáhat lidem, kteří přežili utopení terezínského koncentračního tábora. Tam s ní byl i její snoubenec Pavel Titěra. Jejich sňatku bylo požehnáno kazatelem Jednoty českobratrské Bohuslavem Benešem dne 27. října 1945 v Praze.

Už před svatbou se rozhodli, že stráví svůj společný život v díle evangelia.

První příležitost k této službě byl pobyt v malém pohraniční vesničce Vlčí Hoře u Krásné Lípy na severu Čech. Po dvou letech nastoupil Pavel Titěra do kazateľské služby v Jednotě českobratrské. Prvním jeho působištěm byl Rakovník. Odtud pak odešli manželé Titěrovi do Holešova, a to již se třemi dětmi – Tomášem, Janem a Evou. Zde pak pracovala sestra Eva v Národním ústavu zdraví. Čtvrté dítě, Lydia, se již narodila v Brně, kam se rodiče přestěhovali v roce 1955 a kde strávili většinu života. Nějakou dobu sice žili v Praze a Olomouci, ale nakonec zase v Brně. Ve sborovém církevním domě Bratrské jednoty baptistů pak sestra Eva žila až do srpna roku 2017.

Nejen v postavení manželky kazatele, které trvalo více než 54 let, ale i po smrti manžela pokračovala sestra Eva ve službě církvi, a to na nejrůznějších úkolech. Dvacet let byla předsedkyní Odboru sester BJB v Československu, řadu let pracovala ve Výchovném odboru církve, učila na Dálkovém teologickém semináři. Byla členkou redakční rady Brněnské tiskové misie, členkou redakční rady celočeského časopisu Rozsévač. Určitou dobu také vykonávala funkci tajemnice Ústřední rady Bratrské jednoty baptistů. Ve svých funkcích navštěvovala sbory v celém tehdejším Československu, na konferencích mívala pravidelně stěžejní referáty. Zastupovala sestry na mezinárodních kongresech a konferencích, dodnes na ni mnozí přátelé

v zahraničí vzpmínají. Velikou pomocí jí byla znalost cizích jazyků, ať již němčiny, angličtiny či francouzštiny. Napsala mnoho článků pro církevní časopisy. Nelze opomenout ani její překladatelskou práci. Přeložila knihu Tajemství jedné zahrady, spolu s manželem také publikaci Plnost Ducha svatého v životě křesťana.

Nelze zapomenout ani na výrazný podíl sestry Evy na realizaci návštěv Billyho Grahama, sestry Joni Eareckson Tada a Jamese Bensona Irwina v Československu. Spolu s manželem pak připravila publikaci Volání na cestu po koje o návštěvě B. Grahama v roce 1982.

V roce 1991 byli manželé Titěrovi požádáni Ústřední radou BJB o realizaci obnovené dřívějšího teologického semináře, jehož činnost byla násilně ukončena totalitním režimem v roce 1951. A tak s Boží pomocí založili v Olomouci Biblickou školu BJB, později

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

NAŠE JEDINEČNOST

Ludmila Hallerová

Pokud si myslíš, že nemáš druhým co nabídnout,

zamysli se nad slovy neznámého básníka:

„Jediná píseň světlou chvilku dá ti,

jediný květ umí sen v srdci probudit.

Jediný strom se lesem může státi,

jediný ptáček poslem jara být.

Jediný úsměv nový vztah už skrývá,

jediný stisk ruky duši potěší.

Jediná hvězda lodi vůdcem bývá,

jediné slovo problém vyřeší.

Při volbách jediný hlas i národ změní,

prozáří pokoj jediný paprsek.

Jediná svíčka plaší zatemnění,

jediný smích přemůže zloby vztek.

Jediný krůček je počátkem cesty,

jediné slovo k modlitbě je most.

Jediná naděje umí ducha vznéstí,

jediný dotek hlásá laskavost.

Z jediného slova často moudrost plyně,

jediné srdce pravdě uvěří.

Jediný život učiní vše jiné,

jedině na tobě, jak vidíš, záleží.“